

PSALMII 135-150

**Cântă gloria lui Dumnezeu și trăiește
în puterea laudei și a închinării!**

**Cântă gloria lui Dumnezeu și trăiește în
puterea laudei și a închinării!**

**Ghid de studiu biblic pentru psalmii glorificării
lui Dumnezeu: Psalmii 135-150**

Biserica Baptistă Sfânta Treime București

iunie-septembrie 2023

Partea I: Introducere

Prezentarea generală

Psalmii sunt cântări de închinare evreiești, care îmbină mai multe genuri, rugăciunea, poezia, doxologia, sfaturi și cugetări înțelepte. Ei exprimă o gamă largă de sentimente și cugetări, de crezuri, de rugăciuni și cântări în bucurie sau în suferință. Sunt psalmi de plângere (lamentație), psalmi de pocăință (penitență), psalmi de victorie, psalmi de înfrângere, psalmi de revoltă, chiar psalmi de blestem (imprecatorii), psalmi de mijlocire, de bucurie, de tristețe etc.

Unii psalmi privesc la momentul creației, la destinul omului, la judecata lui Dumnezeu pe pământ și la dreptate, la viitor, la venirea lui Mesia – Hristos, la etapele istoriei omenirii, la moștenirea eternă a celor sfinți și la pedepsirea celor răi. Epistola către Evrei (Evr. 1, 2) și evangheliile sinoptice (Mat. 22:43-45, Mc. 12:36, Luca 22:42-44 etc), Faptele Apostolilor (Fapte 1:20, 2:25, 4:25 etc), precum și Pavel în diverse epistole ale sale, menționează direct psalmii atunci când descriu venirea Mântuitorului, când declară divinitatea Lui, când vorbesc despre arestarea, judecata, moartea, învierea și înălțarea lui Hristos, sau despre judecata divină, despre vremurile din urmă, starea omenirii etc. Psalmii sunt, așadar, și o carte despre Hristos. Isus i-a cunoscut, i-a citat și i-a cântat, în drum spre grădina Ghetsimane, în noaptea trădării, și probabil și în alte sărbători de Paște, împreună cu ucenicii sau singur (Mc. 14:26, Mat. 26:30).

Psalmii formează o carte, dar sunt compuși, de fapt, din cinci cărți mai scurte:

Cartea întâi (Psalmi 1—41) și *Cartea a doua* (Psalmii 42—72), vorbesc despre David și împărăția sa, cei mai mulți fiind compuși de David;

Cartea a treia (Psalmii 73—89) și *Cartea a patra* (Psalmii 90—106) reflectă problemele israeliților din timpul exilului în Babilon; ei se referă adesea la închinarea la Templu, și la istoria lui Israel

Cartea a cincea (Psalmii 107—150) cuprinde psalmi post-exilici, și conțin rugăciuni și cântări de după întoarcerea din Babilon, adesea despre izbăvirea Domnului.

Rugăciuni asemănătoare cu psalmii au existat și la unii regi egipteni (de exemplu, imnul către Aten, al regelui Ackhenaten, asemănător cu

Psalmul 104) și la poporul hittit (de exemplu, rugăciunile lui Mursili), ori la locuitorii Mesopotamiei (Plângerea căderii cetății Ur și Psalmul 137; cântările sumeriene numite *balag*, etc).

Regele David are meritul că folosește cântarea în nenumărate forme și cu diferite subiecte și o impune ca o formă de mărturie despre Dumnezeu și de dialog cu Dumnezeu. Influența lui este hotărâtoare pentru închinarea la Templu, pentru formarea corului de acolo, precum și pentru închinarea individuală. Duhul Domnului l-a inspirat să scrie, iar David a cugetat profund la Legile Domnului, s-a bucurat să stea în prezența Lui și să compună aceste rugăciuni care i-au inspirat pe mulți. Ce a început David, a fost continuat de alți cântăreți din corul Templului, așa încât în cele din urmă s-a alcătuit prezenta colecție de Psalmi biblici, o comoară pentru toți credincioșii.

Cartea Psalmilor are mai mulți autori, în funcție de epocă. Între aceștia pot fi amintiți David, Solomon, Moise, fiii lui Asaf, fiii lui Core, Etan și Heman, fiii lui Zerah, în timp ce altora nu li se menționează numele, iar psalmii lor sunt anonimi.

Cartea 1 și 2: Psalmii lui David. Regele David are meritul că folosește cântarea în nenumărate forme și cu diferite subiecte și o impune ca o formă de mărturie despre Dumnezeu și de dialog cu Dumnezeu. Influența lui este hotărâtoare pentru închinarea la Templu, pentru formarea corului de acolo, precum și pentru închinarea individuală. Duhul Domnului l-a inspirat să scrie, iar el, David, a cugetat profund la Legile Domnului, s-a bucurat să stea în prezența Domnului și să compună aceste rugăciuni care i-au inspirat pe mulți. Ceea ce a început David, a fost continuat de alții cântăreți la corul Templului, așa încât în cele din urmă s-a alcătuit prezenta colecție de Psalmi biblici, o comoară pentru toți credincioșii. Cărțile acestea cuprind și câțiva psalmi ai lui Solomon, și chiar ai colaboratorilor lui David, cum sunt Asaf și fiii lui Core.

Cartea a treia a Psalmilor cuprinde psalmii 73-89. Aceștia sunt Psalmii levitici, care sunt asociați mai ales cu închinarea și slujba la Templu. Unsprezece din acești psalmi sunt ai lui Asaf (73-83); patru aparțin fiilor lui Core (84-87) și câte unul aparține lui David (86), Heman (88) și Etan (89).

Psalmii 73-83 îl au, deci, pe Asaf ca autor. Asaf a fost un levit din familia lui Ghersom, și unul din cei trei mari cântăreți rânduiți de împăratul David să supravegheze serviciile de laudă în casa Domnului (1Cronici 15:16-19), alături de Heman și Etan. Asaf a fost ales să dirijeze corurile la noua reședință a chivotului Domnului în Ierusalim (1Cronici

16). Fiilor lui li s-a încredințat conducerea celor douazeci și patru de cete de cântăreți (1 Cronici 25:11-31) și ei au luat parte la inaugurarea Templului lui Solomon.

Psalmistul Asaf a rămas în istoria sacră ca un profet (văzător) respectat, dar și ca un cântăreț. „Fiii lui Asaf” au constituit un fel de asociație a cântăreților sacri în Împărăția lui Israel. Ei au contribuit la aplicarea reformelor lui Ezechia (2Cronici 29:13), Iosia (2Cronici 35:15) și Zorobabel (Ezra 2:41).

Observăm că Asaf era un om spiritual, dotat pentru laudă și profeție, și că a avut un impact benefic asupra familiei lui, care s-a păstrat de-a lungul veacurilor. Psalmii lui Asaf au o anumită nota de naționalism, sunt orientați pe făgașul mijlocirii și multumirii și sunt înfrumusețați cu avertismente și cuvinte de învățătură. Ei sunt remarcabili prin suflul profetic care-i străbate.

Cartea a patra a psalmilor cuprinde psalmii 90-106. Ea este cea mai scurtă din cele cinci cărți, anume 17 psalmi. Secțiunea studiată în acest an cuprinde psalmii 93-118, pentru a ne încadra mai bine în planul citirii în câțiva ani a psalmilor. Aceasta înseamnă acoperirea cărții a patra (93-106 din 90-106, deoarece 90-92 au fost studiați în vara anului trecut) și a primei părți din cartea a cincea a psalmilor (107-118 din 107-150).

Această carte include psalmi regali sau teocratici (95-100) și psalmi istorici (104-106), plus alți psalmi cu mesaje individuale (90-94). Psalmii aceștia au fost culeși și puși în colecția de închinare a lui Israel de Ezra (aprox. 458 îH) și Neemia (aprox. 445 îH). Doar trei au autor precizat (90 - Moise, 101 și 103 - David), restul fiind anonimi, și numai șapte psalmi au titluri, din toți 17. În mod special, psalmii 93-99 sunt considerați psalmi profetici, și vorbesc despre venirea lui Mesia. În tradiția iudaică, această a patra carte a psalmilor este văzută ca un fel de paralelă la cartea Numeri, pentru că vorbește mult despre relația lui Israel cu celelalte popoare din jurul țării.

Cartea a cincea a psalmilor (107-150) cuprinde cea mai diversă colecție de psalmi din toate cele cinci cărți (închinare, consiliere, sfaturi și încurajări economice, istorie, etc.). Se pot astfel identifica mai multe grupe de psalmi cu temă sau scop comun. De exemplu, psalmii festivi numiți și Cântările Treptelor (120-134, din care patru sunt scriși de David), care se cântau în vreme ce israeliții se apropiau de Ierusalim și, respectiv, de Templu. Adesea ei conțin imagini vizuale despre cetate și împrejurimile ei (muntele Sionului, frumusețea zidurilor, maiestatea cetății și a Templului, etc.). Psalmii 113-118 și 146-150, mai sunt numiți și Psalmii Hallel (sau Psalmii Aleluia) fiind cântări de laudă la adresa

Domnului. De fapt, toată secțiunea a cincea, 107-150 este formată din psalmi de slăvire a Numelui lui Dumnezeu și a lucrării sale de mântuire. Carte a cincea include și două colecții de psalmi ai lui David (108-110, 138-145); și unul al lui Solomon (127), „Marele Hallel”.

Anul trecut ne-am uitat la psalmul 119 (cel mai lung psalm) în perioada iulie-august și la psalmii 120-134 (psalmii treptelor) în perioada august-septembrie. Anul acesta, în 2023, vom încheia studiul psalmilor și ne vom uita la psalmii 135-150.

Pași de studiu și aplicații

În studiul psalmilor este bine să privim la autor, dacă este menționat, și la împrejurarea compunerii psalmului, când aceasta apare în titlu. Aceste detalii ne vor ajuta să privim rugăciunea în contextul ei inițial. Apoi este bine să observăm structura psalmilor pentru că uneori există elemente care se repetă, strofe sau idei, ca în orice cântare (strofe, refren), cuvinte și teme cheie.

Fiecare psalm este o invitație și o provocare să retrăim experiența celui care l-a scris, precum și, prin Duhul Sfânt, să vedem în ce fel cântarea vine și în ajutorul vieții noastre de rugăciune, în ajutorul experiențelor prin care trecem noi în prezent.

Fiecare lecție este concepută să aibă două secțiuni: o secțiune de explicații și una de aplicații. Nici o lecție nu pretinde să acopere toate detaliile psalmului, ci dorește să fie un ghid în studierea lui. De aceea, citește psalmul cu atenție, meditează asupra lui, pune-ți întrebări despre situația în care a fost scris, despre experiența psalmistului și despre mesajul său pentru noi.

Trei întrebări sunt importante, la fiecare psalm:

a. Ce spune psalmul acesta despre viața autorului, despre situațiile cu care s-a confruntat? Ce ne spune autorul despre sine și despre relația lui cu Dumnezeu? Prin comparație, vom înțelege mai bine cum putem să aplicăm psalmul în viața noastră.

b. Ce ne spune psalmul despre Hristos, despre suferința și victoria lui prin înviere, despre mântuirea noastră, despre relația sa cu Dumnezeu, Tatăl? Ce ne spune psalmul despre Dumnezeu, ca întreg, despre suveranitatea lui, despre puterea sa? Despre Dumnezeu, Tatăl, și despre Duhul Sfânt? Adesea, este important să ne întrebăm cum se vede experiența cu

Dumnezeu, din perspectiva vechiului legământ și din perspectiva noului legământ.

c. Ce ne spune psalmul acesta despre viața noastră de de închinare, de rugăciune, despre reacțiile noastre în dificultăți, despre experiențele noastre cu Dumnezeu în viață? Ce ne spune despre cum să facem față îndoielilor, greutăților, persecuțiilor, amenințărilor, despre cum e bine să ne purtăm cu adversarii sau oponentii noștri? Ce ne spune despre felul în care trebuie să ne rugăm și să așteptăm ajutorul Domnului? Ce alte texte din Noul Testament se ocupă de aceste probleme și cum lămuresc ele afirmațiile din psalmi? Aplicațiile psalmilor sunt foarte importante și are sens să fie contextualizați la viața prezentă a creștinului.

În mod deosebit, la finalul fiecărei seri de studiu, notează-ți versetele sau subiectele care ți se par relevante și roagă-te. Cere ca Domnul să îți dea putere și să îți schimbe viața prin prezența lui și binecuvântările lui. Transformă tezaurul rugăciunilor din psalmi într-un teaur care să îți îmbogățească propria viață.

Planul de Studiu al psalmilor 135-150

Planul studiului

Partea I: Introducere.....	3
Prezentarea generală.....	3
Pași de studiu și aplicații.....	6
Planul de Studiu al psalmilor 135-150.....	7
 Partea II: Psalmii 135-150.....	 11
Luna iunie.....	11
1, Psa 135.1-136.9 (135.5), Dumnezeu este Creatorul atotputernic...11	
Psalmul 135.....	11
Domnul este Dumnezeul nostru – El ne-a ales (v.1-4).....	11
Domnul este Suveran- El face tot ce vrea (v. 5-12).....	12
Domnul este milostiv- El Își apără poporul (v. 13-14).....	12
Domnul este Dumnezeul Cel viu care se îngrijește de noi (15-18).....	12
Domnul să fie lăudat- El este cu noi (v. 19-21).....	13
Psalmul 136 (I).....	13

Domnul este Creatorul Atotputernic (Psalm 136: 1-9).....	13
Aplicații:.....	13
8, Psa 136. 10- 137 (136.24- 26), Domnul este salvatorul vrednic de laudă.....	15
Psalmul 136 (II).....	15
Domnul controlează totul, în îndurarea Lui (v. 10-24).....	15
1.Domnul i-a izbăvit pe copiii lui Israel (v. 10-15).....	15
2. Domnul i-a călăuzit pe copiii lui Israel (v. 16- 22).....	16
3. Domnul s-a îngrijit de copiii lui Israel (v. 23-24).....	16
Domnul cuprinde totul, în îndurarea Lui (v. 25).....	16
Psalmul 137.....	17
Memoria poate deschide răni (v. 1- 4).....	17
Memoria poate zidi caracterul (v. 5- 6).....	17
Memoria poate încuraja credința (v. 7- 9).....	18
Aplicații:.....	19
15, Psa 138 (3-4), Închinarea adevărată și recunoștința.....	20
Psalmul 138.....	20
Rugăciunea ascultată glorioasă Numele Domnului (v. 1- 3)....	20
Rugăciunea ascultată dă mărturie celor pierduți (v. 4- 5).....	20
Rugăciunea ascultată împlinește scopul lui Dumnezeu în viața noastră (v. 6- 8).....	21
Aplicații:.....	21
22, Psa 139.1-12 (3-4), Viața umană și prezența Domnului.....	23
Psalmul 139 (A).....	23
Domnul este Atotștiutor- nu putem să-L înșelăm (v. 1-6).....	23
Domnul este Atotprezent- nu ne putem ascunde (v. 7-12)....	24
Aplicații:.....	25
29, Psa 139. 13-24 (14-15), Minunăția făpturii umane.....	26
Psalmul 139 (B).....	26
Dumnezeu ne-a creat - nu-L putem nesocoti (v. 13- 18).....	26
Dumnezeu judecă drept- ne lăsăm evaluați de El (v. 19- 24)..	27
APLICAȚII:.....	28
Luna Iulie.....	29
6, Psa 140 (11), Fii un om care luptă pentru adevăr.....	29
Psalmul 140.....	29
Ce fac păcătoșii împotriva poporului lui Dumnezeu (v. 1- 5).29	
Ce să facă oamenii credincioși cu privire la păcătoși (v. 6- 8)29	
Ce face păcatul pentru păcătoși (v. 9- 11).....	30
Ce face Domnul pentru poporul Său (v. 12- 13).....	30
Aplicații:.....	31
13, Psa 141 (4- 6), Nevoia de smerenie și de disciplină personală.....	32

Psalmul 141.....	32
„Voi căuta ajutorul Domnului” (v. 1-2).....	32
„Mă voi păzi de păcat” (v. 3- 4).....	32
„Voi accepta cu plăcere sfatul înțelept” (v. 5).....	33
„Voi lăsa pe Domnul să-mi judece dușmanii” (v. 6- 7).....	33
„Voi continua să umblu prin credință” (v. 8- 10).....	33
Aplicații:.....	34
20, Psa 142 (3- 4), Fii conștient că lui Dumnezeu Îi pasă de tine.....	35
Psalmul 142.....	35
Domnul ascultă rugăciunile noastre (v.1- 2).....	35
Domnul cunoaște circumstanțele noastre (v.3- 4).....	35
Domnul se îngrijește de nevoile noastre (v. 5- 7).....	36
Aplicații:.....	37
27, Psa 143 (8- 9), Bazează-te pe prezența și ajutorul Domnului.....	38
Psalmul 143.....	38
„Ascultă-mă” – Spune-I lui Dumnezeu situația ta (v.1- 6).....	38
„Răspunde-mi” – Așteaptă răspunsul cu speranță (v. 7- 12)..	39
Aplicații:.....	40
Luna August.....	42
3, Psa 144 (1- 4), Principiile conducerii de succes.....	42
Psalmul 144.....	42
Dumnezeul iubitor are grijă de noi personal (v. 1- 4).....	42
Dumnezeul puternic ne izbăvește și ne dă biruință (v. 5- 11).....	43
Dumnezeul plin de milă ne binecuvântează (v.12- 15).....	43
Aplicații:.....	44
10, Psa 145 (17- 19) Domnul este sursa vieții și binecuvântării.....	46
Psalmul 145.....	46
Lăudați pe Dumnezeu în fiecare zi (v. 1- 2).....	46
Lăudați pe Dumnezeu din generație în generație (v. 3- 7).....	46
Lăudați pe Dumnezeu din națiune în națiune (v. 8- 13a).....	47
Lăudați pe Dumnezeu în fiecare nevoie (v. 13b- 16).....	47
Lăudați pe Dumnezeu în fiecare rugăciune (v. 17- 21).....	48
Aplicații:.....	48
17, Psa 146 (8- 10), Urmează-L pe Hristos, Regele (Luca 7: 22- 23).....	49
Psalmul 146.....	49
Viața înseamnă a-L lăuda pe Dumnezeu (v. 1- 2).....	49
Viața înseamnă să te încrezi în Dumnezeu (v. 3- 6).....	49
Viața înseamnă să-L iubești pe Dumnezeu (v. 7- 9).....	50
Viața înseamnă a domni împreună cu Dumnezeu (v. 10).....	50
Aplicații:.....	51
24, Psa 147 (19- 20), Prețuiește generozitatea lui Dumnezeu.....	52
Psalmul 147.....	52

Lăudați pe Domnul- Poporul Lui a fost restaurat (v. 1- 6).....	52
Cântați Domnului- Țara a fost înviorată (v. 7- 12).....	53
Glorificați pe Dumnezeu- Cuvântul Lui a fost descoperit (v. 13- 20).....	53
Aplicații:.....	54
31, Psa 148 (7- 8), Creația Îi dă laudă Domnului.....	55
Psalmul 148.....	55
Cerurile laudă pe Domnul (v. 1- 6).....	55
Pământul laudă pe Domnul (v. 7- 13).....	55
Poporul Israel laudă pe Domnul (v. 14).....	56
Aplicații:.....	57
Luna Septembrie.....	58
7, Psa 149-150 (3- 4, 6- 7), Lauda deplină include judecarea răului. .58	
Psalmul 149.....	58
Închinați-vă Domnului în mod înțelept (v. 1- 2).....	58
Închinați-vă Domnului cu însuflețire (v. 3- 4).....	58
Închinați-vă Domnului cu recunoștință (v. 5).....	59
Închinați-vă Domnului biruitori (v. 6- 9).....	59
Psalmul 150.....	60
Accentul închinării: Domnul însuși (v. 1a, 6b).....	61
Locul închinării: cerul și pământul (v. 1b).....	61
Tema laudei: lucrările și atributele Domnului (v. 2).....	61
Mijloacele laudei: instrumentele și vocile umane (v. 3- 6).....	62
Aplicații:.....	63

Partea II: Psalmii 135-150

Luna iunie

1, Psa 135.1-136.9 (135.5), Dumnezeu este Creatorul atotputernic

Psalmii 135 și 136 sunt două poeme gemene, două cântări aproape identice. Amândoi sunt psalmi „orfani” (anonimi), dar ce „orfani”! Sunt doi dintre cei mai fericiți „orfani” din lume. „Lăudați pe Domnul...Lăudați pe Domnul...Binecuvântați pe Domnul...Lăudați pe Domnul!” Așa sună tema celor doi psalmi.

Psalmul 135

Accentul psalmului este pus pe slăvirea Domnului pentru cine este El și pentru ceea ce a făcut El pentru poporul Său. Psalmul începe cu porunca „Lăudați pe Domnul!” repetată de patru ori și se încheie cu porunca „binecuvântați pe Domnul!” de asemenea repetată de patru ori. Numele „Domnul” (Iehova) se găsește de treisprezece ori în psalm, iar expresia cunoscută „Lăudați pe Domnul!” (halleluiah) se repetă de opt ori. Psalmul a fost numit „un mozaic” pentru că el conține numeroase citate din alte părți ale Scripturii, culese fără îndoială de un liturghier care, condus de Duhul Sfânt, a adunat materialul pentru o ocazie specială de închinare. Unii cercetători cred că ocazia a fost cea descrisă în Neemia capitolul 9, și utilizarea expresiei „Dumnezeul nostru” este caracteristică lui Neemia (4: 4,20; 6: 16; 9: 32; 13: 2). Poporul evreu a vorbit de Domnul ca „Dumnezeul nostru” pentru a-și afirma separarea de dumnezeii falși ai națiunilor din jurul său (Psalmii 135: 15-18; 115: 3; 116: 5). Acest psalm este o declarație de credință inspirată, iar credincioșii de astăzi pot spune un sincer „Amin!” la afirmațiile sale.

Domnul este Dumnezeul nostru – El ne-a ales (v.1-4)

Alegerea lui Israel de către Dumnezeu a fost cea care i-a diferențiat de restul națiunilor, pentru că ei sunt „poporul Lui” (v. 12, 14; Psalm 100: 3; Deut. 32: 9). Israel este proprietatea Lui („Și-a ales pe Iacov, pe Israel, ca să fie al Lui” - v.4) și El le-a dat țara „de moștenire poporului Său Israel” (v. 12). Templul lui Dumnezeu era în Ierusalim, iar preoții Lui îi aduceau laudă și jertfe. Poporul Israel a fost pus deoparte pentru a onora numele Domnului și pentru a depune mărturie în fața altor

națiuni că Domnul este adevăratul Dumnezeu. De ce a ales Dumnezeu pe Israel? Pentru că „Domnul este bun” (v.3). Biserica de astăzi este un popor ales, salvat prin harul lui Dumnezeu (Romani 8: 30; Efes. 1: 4) și chemat să-L glorifice pe Dumnezeu (1 Petru 2: 9-11). Toți credincioșii sunt preoți ai Domnului și trebuie să ne închinăm Lui așa cum ne-a învățat El în Cuvântul Său.

Domnul este Suveran- El face tot ce vrea (v. 5-12)

„Domnul este mare”(v. 5; Exod 15: 11), mai mare decât dumnezeii falși ai neamurilor. Aceștia nu pot face nimic (v. 15-18), dar „Domnul face tot ce vrea”(v. 6). Dumnezeu și-a arătat puterea asupra zeilor Egiptului și Canaanului prin înfrângerea armatelor lor și dând lui Israel țara de moștenire (v. 8-12). Domnul este Stăpânitor peste toată creația, de la înălțimea cerurilor până la adâncimile mării (v. 6). Chiar și vremea este sub controlul Lui (v. 7; Ieremia 10: 13). Ieșirea poporului Israel din Egipt este un fapt istoric, iar credința lui Israel este zidită pe revelația Dumnezeului istoriei, nu pe fanteziile zeilor din mitologie. Credința creștină este de asemenea zidită pe fapte istorice solide (1 Corinteni 15: 1-8; 1 Ioan 1: 1-4). Dumnezeu merită închinare!

Domnul este milostiv- El își apără poporul (v. 13-14)

„Doamne, Numele Tău rămâne pe vecie; Doamne, pomenirea Ta ține din neam în neam!”(v.13) Este drept că putem să-L lăudăm pe Dumnezeu pentru ce face El, dar în cele din urmă ajungem să ne închinăm lui Dumnezeu pentru ceea ce este El. Și cine este El? El este Cel Veșnic, Dumnezeul al cărui Nume rămâne în veac. În toată perioada Vechiului Testament, Îl vedem pe Dumnezeu descoperindu-Se prin Numele Sale: Iehova- Iire (Domnul poartă de grijă); Iehova-Șalom (Domnul, Pacea noastră); Iehova-Țidchenu (Domnul, Neprihănirea noastră); Iehova- Rafa (Domnul Care vindecă). În Noul Legământ, El S-a descoperit în Numele Domnului Isus. Noi trebuie să ne închinăm acestui Dumnezeu glorios, al cărui Nume va dăinui veșnic și care are milă pentru păcătoșii pierduți și pentru poporul Său. Guvernarea (conducerea) Lui merge mână în mână cu harul Lui; judecata Lui nu este niciodată despărțită de îndurarea Lui. Acest principiu funcționează și în viața noastră.

Domnul este Dumnezeul Cel viu care se îngrijește de noi (15-18)

Cu mici modificări, aceste versete sunt citate din Psalmul 115: 4-8. Idolii morți nu pot vorbi, auzi sau respira și ei nu pot da viață închinătorilor lor. Pentru că Domnul este Dumnezeul Cel viu, El ne vorbește în

Cuvântul Său, ne vede în fiecare împrejurare a noastră, ne aude rugăciunile și vine la noi atunci când avem nevoie de ajutor, pe care numai El îl poate da.

Domnul să fie lăudat- El este cu noi (v. 19-21)

Israel putea să-L laude pe Domnul pentru că El era prezent cu poporul Său. Nici o altă națiune nu ar putea pretinde această onoare. Slava Lui l-a condus pe Israel prin pustie, iar acea slavă a locuit în Templu până când Dumnezeu a trebuit să plece din cauza păcatelor poporului (Ezechiel cap. 7-11). Ce altă națiune are slava lui Dumnezeu sălășluind în mijlocul lor? Domnul nu este un Dumnezeu distant, ci El este „...un ajutor, care nu lipsește niciodată în nevoi” (Psalm 46: 1). Domnul Isus este „Emanuel- Dumnezeu este cu noi” (Matei 1: 23). Dumnezeu a promis „Nicidecum n-am să te las, cu nici un chip nu te voi părăsi.” (Evrei 13: 5). Psalmul se termină cu un răsunător Aleluia- Lăudați pe Domnul! El începe și se termină cu aceleași cuvinte; este un psalm-plic. O asemenea repetiție îl invită pe cititor să treacă încă o dată prin psalm, și încă o dată, și încă o dată, și s-o țină așa în vecii vecilor!

Psalmul 136 (I)

Domnul este Creatorul Atotputernic (Psalm 136: 1-9)

Primele nouă versete din Psalmul 136 vorbesc despre începutul timpului, despre crearea Universului consemnată în Geneza capitoulul 1. Domnul Dumnezeu a avut înțelepciunea de a planifica Creația și puterea de a executa acel plan, și tot ce trebuia să facă a fost să rostească Cuvântul: „Dumnezeu a zis...și așa a fost”(Geneza 1: 3; 6-7; 9; 11; 14-15; 24). Ziua sau noaptea, fie că privim în sus, la cer sau în jos, la pământ și ape, ar trebui să vedem dovezile mâinii lui Dumnezeu și să ne dăm seama că un Creator Atotputernic a scos toată Creația din nimic. În această Creație este tot ce avem nevoie pentru viață și muncă, deci se cuvine să-I mulțumim și să-I dăm slavă!

Aplicații:

De ce a ales Domnul Dumnezeu pe Israel dintre toate națiunile?

.....

Cum descrie psalmistul Suveranitatea Domnului în natură și în istoria lui Israel?

.....
.....
.....

Care sunt câteva din Numele Domnului care arată grija Lui față de poporul Său?

.....
.....
.....
.....

De ce Dumnezeu ni S-a descoperit în Noul Legământ prin numele Isus?

.....
.....
.....
.....

8, Psa 136. 10- 137 (136.24- 26), Dumnezeu este salvatorul vrednic de laudă

Psalmul 136 (II)

Psalmul 136 reia câteva secvențe ale istoriei lui Israel și accentuează justețea adorării adevăratului Dumnezeu, caracterul înțelept al adevăratei închinări- închinarea adusă adevăratului Dumnezeu a cărui îndurare nu are sfârșit: „...căci în veac ține îndurarea Lui”. Această expresie este un refren care apare în fiecare din cele douăzeci și șase de versete ale psalmului. Cuvântul ebraic redat aici prin îndurare (*hesed*) este folosit de regulă pentru har (grație sau bunăvoință iubitoare). Îndurarea aceasta ține în veci, iar acest refren este cea mai dulce strofă pe care o poate cânta un om. Ce bucurie că există îndurare din partea Domnului, că ea durează în veci! Totdeauna avem nevoie de ea, totdeauna să ne rugăm pentru ea și să o primim, și să-I cântăm lui Dumnezeu totdeauna pentru ea. Oricât de numeroase și variate sunt motivele pentru care Îl lăudăm pe Domnul, ele pot fi clasificate în trei categorii. Îl lăudăm pentru că, în îndurarea Lui: Domnul a creat totul (v. 1-9), Domnul controlează totul (v. 10-24) și Domnul cuprinde totul (v. 25).

Domnul controlează totul, în îndurarea Lui (v. 10-24)

Pe lângă faptul că Dumnezeu a creat totul, El și controlează totul. Psalmistul evocă trei fapte mărețe săvârșite de Domnul în folosul poporului Său:

1.Domnul i-a izbăvit pe copiii lui Israel (v. 10-15)

Înainte ca Domnul să- i pedepsească pe egipteni cu moartea întâilor născuți (v. 10), El și-a manifestat de nouă ori înaintea lui Faraon și a Egiptului mila și puterea Lui. Apoi El i-a scos pe evrei din Egipt, țara robiei, cu mână tare și braț întins, a despicat apele Mării Roșii și a trecut pe Israel prin mijlocul ei, în siguranță, pe țărmul celălalt. Egiptenii, în nechibzuința și mândria lor, s-au avântat în mare după poporul ales, dar El a aruncat în mare carele lui Faraon și oastea lui, și au fost înghițiți în Marea Roșie. Ce act de îndurare divină reprezintă pentru lumea întreagă faptul că, mai devreme sau mai târziu, tirani ca Faraon, sau Hitler, sau Stalin își găsesc rivalul în Dumnezeu, care îi iubește și pe aceștia, deși ei refuză oferta harului lui Dumnezeu. După ce a evocat mărețea izbăvire a poporului ales, psalmistul trece la o altă etapă.

2. Domnul i-a călăuzit pe copiii lui Israel (v. 16- 22)

Călătoriile prin pustie și confruntările cu popoarele Canaanului demonstrează faptul că Domnul a călăuzit poporul Lui. Călăuzirea zilnică a poporului Israel a fost o mare demonstrație a îndurării lui Dumnezeu. Domnul i-a hrănit cu pâine din cer, le-a dat să bea apă din stâncă, i-a scos biruitori asupra lui Amalec, dar, mai presus de toate, le-a suportat răzvrătirile, cârtirile și nerecunoștința, exact așa cum le suportă și pe ale noastre. Popoarele Canaanului, cu religia lor păcătoasă și cu moravurile lor corupte, reprezentau o sursă de poluare pentru națiunile vecine, iar „intervenția chirurgicală” a lui Dumnezeu, care a dus la „extirparea” împăraților canaaniti și a popoarelor lor, a fost un act al îndurării. Dumnezeu a găsit cu cale să dea țara de moștenire poporului Său Israel, așa cum a promis în mod solemn lui Avraam, Isaac și Iacov cu sute de ani mai înainte. Evreii aparțin Tării promise. Dumnezeu a acordat titlul de proprietate asupra acestei țări, și nu i l-a retras niciodată. Psalmistul menționează și al treilea fapt măreț săvârșit de Domnul în îndurarea Lui.

3. Domnul s-a îngrijit de copiii lui Israel (v. 23-24)

Psalmistul, privind în istoria lui Israel așezat în Țara făgăduinței, consemnează două aspecte ale protecției divine: „Pe Cel ce Și-a adus aminte de noi, când eram smeriți, căcă în veac ține îndurarea Lui! Și ne-a izbăvit de asupritorii noștri, căci în veac ține îndurarea Lui!” Dumnezeu nostru plin de îndurare Își aduce aminte de noi; El nu poate să-Și uite promisiunile. El Și-a amintit de copiii lui Israel în timpul celor 430 de ani petrecuți în Egipt. El Și-a adus aminte de copiii lui Iuda în timpul celor 70 de ani ai robiei babiloniene, și El continuă să-Și aducă aminte de ei în timpul celor aproape 2000 de ani de când romanii au jefuit Ierusalimul. Mai mult decât atât, Domnul știe cum să-Și izbăvească poporul. A făcut-o atunci și o face și astăzi, ori de câte ori poporul Său se smerește, strigă către El și are încredere în promisiunile Domnului, pentru că „Dumnezeu este pentru noi Dumnezeu izbăvirilor” (Psalmul 68: 20).

Domnul cuprinde totul, în îndurarea Lui (v. 25)

Bunătatea și îndurarea lui Dumnezeu se întind asupra fiecărei făpturi, de la insecte și păsări, la animale și oameni. El se îngrijește de toate viețuitoarele, El „dă hrană oricărei făpturi, căci în veac ține îndurarea Lui!” Și drept concluzie la întreg psalmul, psalmistul spune: „Lăudați pe Dumnezeul cerurilor, căci în veac ține îndurarea Lui!” Aceste

cuvinte ne îndreaptă iarăși gândurile în sus, spre Dumnezeul cerurilor, și circuitul laudei este astfel reluat.

Psalmul 137

Expresiile „Adu-ți aminte” și „a uita” sunt folosite de cinci ori (v. 1, 5,5, 6, 7) în cele nouă versete ale psalmului. Cineva spunea: „O memorie care reține poate fi un lucru bun, dar capacitatea de a uita este un semn al măreției”. Un evreu, probabil un levit, a scris acest psalm după ce s-a întors din Babilon împreună cu rămășița în anul 536 B.C. Două zeci de ani mai târziu, Babilonul a fost distrus. Psalmistul a fost cu un grup de foști exilați (de notat expresiile „noi”, „noștri” din v. 1-4), amintindu-și câteva din experiențele lor, iar din această întâlnire cu trecutul, a învățat câteva lecții despre memoria umană, despre el însuși și despre Domnul.

Memoria poate deschide răni (v. 1- 4)

Robii evrei ședea jos și plângeau, pe malurile râurilor Babilonului, când își aduceau aminte de Muntele Sionului și cetatea Ierusalimului. Apa era necesară pentru ritualurile lor religioase, iar harpele erau importante pentru închinarea adusă Domnului. În sarcasmul lor, cuceritorii babilonieni le cereau să-i distreze: „*Cântați-ne câteva din cântările Sionului!*” (v. 3). De fapt biruitorii păgâni le spuneau: „Unde este Dumnezeul vostru? De ce nu v-a izbăvit?” Exilații au refuzat să se supună: nu cântau pentru cuceritorii lor. De ce? Pentru un singur motiv, babilonienii le cereau să cânte „cântările Domnului”, iar poporul evreu nu avea de gând să folosească imnurile sfinte pentru a-i distra pe păgâni. Cât de trist este astăzi când vedetele muzicii folosesc „Mărețul har” sau „Rugăciunea Tatăl nostru” pentru a distra mulțimile păgâne care nu-L cunosc nici pe Domnul nici harul Său. Ce a spus Domnul Isus despre aruncarea lucrurilor sfinte înaintea câinilor sau înaintea porcilor? (Matei 7: 6). Și chiar mai mult: cuceritorii doreau cântece de veselie, și robii nu aveau bucurie. Ei pierduseră totul, în afară de Dumnezeu și viețile lor, și fiind oameni normali, erau profund îndurerăți în inimile lor.

Da, amintirile pot aduce durere, iar durerea nu dispare când încercăm să îngropăm amintirile. Este nevoie de timp pentru ca inimile zdrobite să se vindece, iar Domnul Isus le poate vindeca dacă îi dăm Lui toate „bucățile” (Luca 4: 18).

Memoria poate zidi caracterul (v. 5- 6)

Uneori trebuie să pierdem lucruri pentru a le aprecia cu adevărat. Iată-i pe exilații din Babilon, plângând pierderea a tot ceea ce era important

pentru ei și întrebându-se „Am apreciat noi cu adevărat ceea ce ne-a dat Domnul: țara noastră, cetatea, templul, casa, copiii noștri? Cel puțin unul dintre robii evrei a făcut un jurământ, că își va aminti mereu de Ierusalim și va face din el cea mai mare prioritate și cea mai mare bucurie din viața lui. Prin „Ierusalim”, desigur, el înțelegea pe Domnul Dumnezeu, templul și lucrarea din el, cetatea și poporul ei și lucrarea lui Israel în lume. Înainte ca să scrie despre judecățile lui Dumnezeu asupra Edomului și Babilonului (v. 7-9) el s-a judecat pentru propria sa neglijență și chiar a cerut Domnului să-l pedepsească dacă nu-și va respecta jurământul. Pe măsură ce ne uităm înapoi la viață și ne evaluăm experiențele, este important să ne învățăm lecțiile și să creștem în caracterul evlavios. Să zicem și noi cu omul lui Dumnezeu, Moise: „Învăță-ne să ne numărăm bine zilele, ca să căpătăm o inimă înțeleaptă!” (Psalmul 90: 12).

Memoria poate încuraja credința (v. 7- 9)

Aceste trei versete au fost o problemă serioasă pentru cei neînvățați și o țință pentru cei necredincioși, care sunt în război cu Dumnezeu și Biblia. Totuși, odată ce acest pasaj este înțeles, el ar trebui să încurajeze credința poporului lui Dumnezeu în vremuri de tulburări, când Domnul pare că zguduie totul (Evrei 12: 25-29). Paznicii babilonieni îi batjocoreau pe robii evrei, dorind ca aceștia să cânte despre Dumnezeul lor, care nu-i salvase pe ei și cetatea lor Ierusalim, oraș care acum era un morman de ruine. Aceasta nu era o chestiune de politică, ci de teologie și nici nu era o război personală, ci o problemă între două națiuni.

Legea pe care Dumnezeu a dat-o lui Israel se bazează pe „lex talionis”- pedeapsă similară cu răul făcut (justa reciprocitate a crimei și a pedepsei) și nu este război. Simplu, ea înseamnă „a plăti înapoi în natură” (vezi Deut. 19: 16-19). Pe scurt, pedeapsa trebuie să se potrivească infracțiunii (crimei) și instanțele din zilele noastre încă urmează acest principiu. Un aspect care adesea este ignorat, este faptul că, deși Babilonul a fost instrumentul ales de Dumnezeu pentru a-i disciplina pe evrei, babilonienii au mers prea departe și i-au tratat pe evrei cu brutalitate. Ei au batjocorit bătrânii, au ucis pruncii și copiii, au violat femeile și au ucis fără discernământ. Au mers la extrem în in-umanitatea lor. În zilele noastre, națiunile au cerut justiție pentru Holocaust și este corect. Atunci, de ce cererea psalmistului să fie greșită? El a zis: „*Ah! Fiica Babilonului, sortită pustiirii, ferice de cine-ți va întoarce la fel răul pe care ni l-ai făcut!*” (v. 8). Psalmistul știa din profeți (Isaia 63: 1-6; Ieremia 49: 7-22, Obadia 1, Ieremia cap. 51-52) că Dumnezeu va judeca Edomul și Babilonul, așa că el se roagă

ca Domnul să-Și țină promisiunile Sale și să le împlinească la timpul hotărât de El (Ieremia 51: 56).

În sfârșit, cuvântul „ferice” folosit în versetele 8-9, nu înseamnă „ferice” ca în Psalmii 1:1 și 32:1 (adică binecuvântat de Dumnezeu), ci are înțelesul de justificat din punct de vedere moral ca în Psalmul 106: 3- „*Ferice de cei ce înfăptuiesc dreptatea în orice vreme*”.

Nu poporul evreu a fost cel care a pedepsit individual Babilonul, ci Dumnezeul lui Israel care le-a răspuns la rugăciuni și a justificat pe poporul Său. Sfânta Scriptură afirmă: „*Răzbunarea este a Mea; Eu voi răsplăti*” (Romani 12: 19). Într-o zi, Dumnezeu va justifica Biserica Sa și va pedepsi pe cei care au persecutat și junghiat pe slujitorii Săi (Apocalipsa 6: 9-17).

Aplicații:

Care sunt motivele pentru care psalmistul ne îndeamnă să-L lăudăm pe Domnul, folosind refrenul „căci în veac ține îndurarea Lui”? (Psalm 136)

.....

Ce înțeles are întrebarea „Cum să cântăm noi cântările Domnului pe un pământ străin? (Psalmul 137: 5)

.....

Cum poate fi folosită aducerea aminte a trecutului în mod benefic și nu distructiv?

.....

Cum ne învață Noul Legământ să ne raportăm la cei care ne-au făcut rău? Puteți da câteva exemple din experiența trăirii voastre cu Hristos?

.....

15, Psa 138 (3-4), Închinarea adevărată și recunoștința

Psalmul 138

Acesta este primul din cei opt psalmi atribuiți lui David, în această parte de sfârșit a cărții Psalmilor. Ei formează o colecție specială chiar înainte de cei cinci „psalmi aleluia” care încheie cartea. Psalmul probabil a apărut în contextul opoziției națiunilor vecine, atunci când David a devenit rege al Israelului unit (2 Samuel 5; 8:1-14). Planul lui Dumnezeu era ca David să domnească peste Israel (v. 8), dar iebusiții, filistenii și moabiții doreau un Israel divizat cu un conducător slab. David cunoștea voia lui Dumnezeu, s-a rugat pentru ajutorul lui Dumnezeu (v. 3), s-a încrezut în Dumnezeu pentru victorie (v. 7-8) și l-a învins pe dușman. Psalmul nu menționează numele Domnului până în versetul 4, dar este evident că Iehova este subiectul rugăciunilor și al laudelor lui David. Psalmul ne ajută să înțelegem mai bine ce se întâmplă cu adevărat atunci când Dumnezeu răspunde la rugăciune. De aceea El merită închinarea și recunoștința noastră.

Rugăciunea ascultată glorioasă Numele Domnului (v. 1- 3)

„Te laud din toată inima, cânt laudele Tale înaintea dumnezeilor. Mă închin în Templul Tău cel sfânt, și laud Numele Tău, pentru bunătatea și credințioșia Ta, căci Ți s-a mărit faima prin împlinirea făgăduințelor Tale” (v. 1-2). Termenul „dumnezei” (elohim în ebraică), menționați în versetul 1, sunt dumnezeii falși sau conducătorii națiunilor care l-au atacat pe David. Biruințele lui David asupra acestor armate inamice erau victoriile lui Dumnezeu, și David dorea ca Domnul să aibă lauda și gloria. Cuvântul tradus „templu” înseamnă „sanctuar” și era aplicat cortului întâlnirii de la Șilo (1 Samuel 1: 9; 3: 3). Avem nevoie de o inimă zdrobită pentru a ne plânge păcatele, dar pentru a lăuda pe Domnul pentru atributele Lui avem nevoie de întreaga inimă. Și David a făcut lucrul acesta indiferent de circumstanțe și în fața tuturor „dumnezeilor” sau conducătorilor, fie că a fost uriașul Goliat, împăratul Saul sau alți dușmani. Dumnezeu i-a dat lui David curajul să-și înfrunte dușmanii și puterea de a-i învinge. Dumnezeu a răspuns la rugăciune: „În ziua când Te-am chemat, m-ai ascultat...” (v. 3) și aceasta a adus glorie numelui Său.

Rugăciunea ascultată dă mărturie pentru cei pierduți (v. 4- 5)

Domnul - Iehova, nu numai că este înălțat, mai înalt decât dumnezeii dușmanilor, El este și mai mare decât conducătorii lor. Victoriile lui David au dovedit lucrul acesta. Totuși, au existat și împărați păgâni care s-au bucurat că David a câștigat bătăliile- conducători ca Hiram împăratul Tirului (2 Samuel 5: 11) și Toi împăratul Hamatului (2

Samuel 8: 9). David s-a rugat: „Toți împărații pământului Te vor lăuda, Doamne, când vor auzi cuvintele gurii Tale; ei vor lăuda căile Domnului, căci mare este slava Domnului”. Va veni ziua când toți împărații pământului vor auzi Cuvântul Domnului și vor lăuda pe Domnul pentru promisiunile făcute lui Israel. Începând cu Egiptul, fiecare națiune care s-a împotrivit și l-a persecutat pe Israel, a căzut înfrântă, așa cum i-a promis Dumnezeu lui Avraam (Geneza 12: 1-3). Speranța mesianică a Israelului este singura lor speranță și singura speranță pentru lume. Isus- Mesia a venit. El este „...Domnul împăraților pământului!” (Apocalipsa 1: 5) și „Împăratul împăraților și Domnul domnilor” (Apocalipsa 19: 16). Ce zi măreață va fi când împărații pământului se vor uni cu poporul lui Dumnezeu pentru a-L lăuda pe Domnul!

Rugăciunea ascultată împlinește scopul lui Dumnezeu în viața noastră (v. 6- 8)

„Domnul este înălțat : totuși vede pe cei smeriți și cunoaște de departe pe cei îngâmfați”(v. 6). Domnul este Cel Preaînalt și Cel mai măreț, dar El este dispus să devină Cel mai smerit, să se aplece spre noi pentru a ne împlini nevoile, îi pasă de noi și ne acordă har. Dovada supremă a acestui fapt este întruparea Domnului Isus Hristos. „El, măcar că era bogat, s-a făcut sărac pentru voi, pentru ca prin sărăcia Lui, voi să vă îmbogățiți” (2 Corinteni 8: 9). El a luat chip de rob pentru ca noi să să fim liberi. Și, mai mult decât atât, Dumnezeul Atotputernic și Atotștiutor, îl însoțește pe David, și ne însoțește și pe noi, când umblăm în mijlocul strâmtorării și aduce înviorare și izbăvire. Toate acestea Domnul le face pentru că a încheiat un legământ cu David, dar și cu noi prin Isus Hristos și are un scop important de împlinit în viața și prin viața noastră. Dumnezeu lucrează pentru noi. El este credincios și va duce la bun sfârșit ceea ce a început pentru fiecare dintre noi. Aceasta este ceea ce a descoperit David și noi putem spune, la fel, cu încredere: „Domnul va sfârși ce a început pentru mine. Doamne, bunătatea Ta ține în veci: nu părăsi lucrările mâinilor Tale”(v. 8).

Aplicații:

De ce ne cere Dumnezeu, în Sfânta Scriptură, să ne închinăm Lui cu toată inima?

.....

.....

.....

Cu ce scop ne-a dat Dumnezeu făgăduințele Lui nespuse de mari și scumpe?

.....
.....
.....

Care sunt câteva din beneficiile rugăciunii, așa cum le exprimă David în Psalmul 138?

.....
.....
.....

Ce lucrări a început Dumnezeu în viața ta și cum te ajută acestea în cunoașterea mai profundă a lui Dumnezeu?

.....
.....
.....

22, Psa 139.1-12 (3-4), Viața umană și prezența Domnului

Psalmul 139 (A)

Ceea ce credem despre Dumnezeu și relația noastră cu El determină ceea ce credem despre orice altceva ce face parte din lumea în care trăim- alți oameni, univers, Cuvântul lui Dumnezeu, voia lui Dumnezeu, păcatul, credința, ascultarea. Ideile greșite despre Dumnezeu vor duce în cele din urmă la idei greșite despre cine suntem și ce ar trebui să facem, iar acest lucru duce la o viață greșită, pe calea greșită, către un destin greșit. Cu alte cuvinte, teologia- cunoașterea corectă a lui Dumnezeu- este esențială pentru o viață împlinită în această lume. David a meditat la cine este Dumnezeu și ce face El și a scris pentru noi un psalm al cărui mesaj nu poate decât să ne încurajeze să fim într-o relație corectă cu El.

Domnul este Atotștiutor- nu putem să-L înșelăm (v. 1-6)

„Doamne, Tu mă cercetezi de aproape și mă cunoști, stii când stau jos și când mă scol, și de departe îmi pătrunzi gândul” (v.1-2). Dumnezeu este atotștiutor. Nimic nu scapă ochiului Său atotvăzător, minții Lui atotcunoscătoare. Verbul „a cerceta” înseamnă literal „a pătrunde prin”. Evreii foloseau acest cuvânt pentru a descrie săparea adâncă într-o mină, explorarea unui teren sau investigarea unui caz legal. Prietenii noștri văd exteriorul, dar Dumnezeu vede inima și noi nu-L putem înșela. Adam și Eva au încercat să-L înșele (Geneza 3: 7-24), Cain a încercat și el (Geneza 4: 1-15), Iona și alții asemenea lor, dar toți au descoperit că Dumnezeu știa totul despre ei. Dumnezeu ne cunoaște în mod intim și complet. El cunoaște faptele noastre, gândurile și vorbele noastre, căile și motivele noastre. „Nici o făptură nu este ascunsă de El, ci totul este gol și descoperit înaintea ochilor Aceluia, cu care avem a face” (Evrei 4: 13). Cu toții trăim sub această privire atotpătrunzătoare și considerăm această realitate în funcție de poziția noastră spirituală, ca o pricină de mângâiere sau ca o permanentă amenințare. Meditând la acest adevăr copleșitor și oarecum tulburător, David și-a dat seama de 4 lucruri:

1. El spune: Doamne, Tu vezi fiecare gest al meu: „Tu știi când stau jos și când mă scol”(v.2a). El mă vede în fiecare moment și este interesat de orice amănunt al vieții mele.

2. David spune: Doamne, Tu judeci fiecare gând al meu: „Și de departe îmi pătrunzi gândul! Dumnezeu este singura persoană care posedă o asemenea capacitate de cunoaștere. În Noul Testament citim despre Domnul Isus că „El le-a cunoscut gândurile” (Matei 9: 4; 12: 25; Ioan 2: 25). El cunoștea gândurile lor, și le cunoaște și pe ale noastre,

oricare ar fi acestea: gânduri mărețe sau murdare, nobile sau josnice, izvorâte dintr-o inimă bună sau rea.

3. David spune: Doamne, Tu mă observi în fiecare moment: „Știi când umblu și când mă culc, și cunoști toate căile mele. Căci nu-mi ajunge cuvântul pe limbă și Tu, Doamne, îl și cunoști în totul” (v. 3-4). Altfel spus, Tu știi căile mele, îmi urmărești toți pașii, îmi cunoști vorbirea și iei act de fiecare afirmație pe care o fac. Domnul Isus a zis: „Vă spun că, în ziua judecării, oamenii vor da socoteală de orice cuvânt nefolositor, pe care-l vor fi rostit” (Matei 12: 36). Dacă această atenționare nu ne motivează să ne înfrânăm limba, nimic altceva nu o va face. Dar, Domnul cunoaște, de asemenea, fiecare cuvânt pe care l-am rostit în închinare și laudă și El ne-a promis că: „...pe orișicine Mă va mărturisi înaintea oamenilor, îl voi mărturisi și Eu înaintea Tatălui Meu care este în ceruri” (Matei 10: 32). Ce încurajare și ce binecuvântare pentru fiecare copil al lui Dumnezeu!

4. Apoi, David spune: Doamne, Tu mă înconjuți la fiecare mișcare:” Tu mă înconjuți de dinapoi și pe dinainte, și-Ți pui mâna peste mine” (v. 5). Dumnezeu știe ce este cel mai bine pentru noi și face tot ce poate pentru a ne întări și călăuzi în acest fel. Cuvântul tradus cu” a înconjura” înseamnă” a păzi un obiect de valoare”, astfel încât cunoașterea și îndrumarea lui Dumnezeu sunt pentru protecția noastră. Care ar trebui să fie răspunsul nostru la acest adevăr? Ar trebui să fim copleșiți de înălțimea și profunzimea cunoașterii lui Dumnezeu și să fim recunoscători că El ne cunoaște perfect. Să spunem și noi împreună cu David: „O știință atât de minunată este mai pe sus de puterile mele: este prea înaltă ca să o pot prinde!” (v. 6).

Domnul este Atotprezent- nu ne putem ascunde (v. 7-12)

Dacă Dumnezeu știe atât de multe despre noi, poate, vor zice unii, cel mai înțelept lucru este să fugim și să ne ascundem, dar toate „căile de scăpare” sunt zadarnice. Dacă ne vom sui în cer sau ne vom coborî în locuința morților, Dumnezeu este și acolo (v. 8); dacă vom călători cu viteza luminii spre Est sau Vest: „...și acolo mâna Ta mă va călăuzi și dreapta ta mă va apuca” (v. 9-10). Nici chiar în întuneric nu ne putem ascunde, căci pentru Domnul: „...nici chiar întunericul nu este întunecos...ci noaptea strălucește ca ziua, și întunericul ca lumina” (v. 12). Dumnezeu vrea să umble cu noi și să ne călăuzească, pentru că planul Său pentru noi este cel mai bun. Și, de ce să vrem să fugim și să ne ascundem? Adam și Eva au încercat și nu au reușit (Geneza 3: 8) și la fel a făcut și profetul Iona, care a mers din rău în mai rău. Avem nevoie de prezența Lui cu noi, dacă vrem să ne bucurăm de dragostea Lui și să împlinim scopurile Lui.

Aplicații:

Cunoașterea deplină a lui Dumnezeu cu privire la ființa noastră este un motiv de mângâiere sau de amenințare? Argumentați răspunsul cu exemple din viața unor oameni din Biblie.

.....

Care ar fi câteva motive pentru care Sfânta Scriptura ne îndeamnă să ne înfrânăm limba?

.....

Meditarea la atributele lui Dumnezeu, omniștiința și omniprezența, îl conduce pe David la o autocercetare profundă. Cât de des practicăm noi disciplina numită „igiena spirituală a gândurilor, vorbelor, motivelor”?

.....

29, Psa 139. 13-24 (14-15), Minunăția fapturii umane și credincioșia

Psalmul 139 (B)

Dacă în prima jumătate a Psalmului 139 David a meditat la omniștiința și omniprezența lui Dumnezeu, în această a doua parte el este uimit de suveranitatea și sfințenia lui Dumnezeu. David este copleșit de faptul că omul este opera mâinii lui Dumnezeu și este obiectul mărinimiei lui Dumnezeu și în consecință cere lui Dumnezeu să-l cerceteze și să-l conducă pe calea credincioșiei față de El.

Dumnezeu ne-a creat minunat- nu-L putem nesocoti (v. 13- 18)

„Tu mi-ai întocmit rărunchii, Tu m-ai țesut în pântecele mamei mele” (v. 13). Acesta este unul din cele mai mari pasaje din literatură despre miracolul zămislirii și nașterii umane. David a declarat că Dumnezeu este prezent la concepție și la naștere, pentru că suntem făcuți după chipul lui Dumnezeu și El are un scop special pentru fiecare persoană care se naște. Dumnezeu ne-a creat așa cum a dorit El să fim și noi trebuie să acceptăm voia Lui, indiferent de ceea ce simțim despre structura noastră genetică, aspectul nostru sau abilitățile noastre. Fiecare ființă vie este alcătuită din celule microscopice, fiecare celulă fiind o lume în miniatură, conținând circa 200 de trilioane de molecule mici. Cu alte cuvinte, fiecare celulă este un micro-univers de o complexitate aproape de necrezut. David afirmă că Dumnezeu l-a țesut în pântecele mamei (v. 13) și tot El l-a brodat („țesut în chip ciudat... făcut într-un loc tainic... ca în adâncimile pământului”-v. 15). Cum să nu exclame cu uimire și recunoștință: „Te laud că sunt o faptură așa de minunată. Minunate sunt lucrările Tale, și ce bine vede sufletul meu lucrul acesta!”(v. 14). Dar, Domnul a făcut mai mult decât să plănuiască și să ne întocmească trupurile; El de asemenea ne-a planificat și determinat și zilele: „ ...în cartea Ta erau scrise toate zilele care-mi erau rânduite, mai înainte de a fi fost vreuna din ele” (v. 16). Aceasta include probabil durata vieții și sarcinile pe care El vrea să le îndeplinim. Apostolul Pavel spune în Efeseni 2: 10 „Căci noi suntem lucrarea (în greacă: poema=capodopera) Lui, și am fost zidiți în Hristos Isus pentru faptele bune, pe care le-a pregătit Dumnezeu pentru noi mai dinainte, ca să umblăm în ele”. Aceasta nu este o formă de fatalism sau predestinare oarbă, pentru că ceea ce suntem și ceea ce plănuiește El pentru noi vin din inima iubitoare a lui Dumnezeu și sunt tot ce are El mai bun pentru noi (Romani 12: 2 „ ...voia lui Dumnezeu cea bună,

plăcută și desăvârșită). Cum am putea noi să-L nesocotim pe Dumnezeu când El ne-a dat un trup așa de minunat și a plănuit o viață minunată? Viața nu este o închisoare, ci este o călătorie palpitană, iar Domnul ne-a pregătit pentru ceea ce El a rânduit pentru noi. Responsabilitatea noastră este să ne predăm Lui în fiecare zi, să medităm la voia Lui descoperită în Cuvântul Său și să umblăm călăuziți de Duhul Sfânt. Dumnezeu se gândește la noi: „Căci Eu știu gândurile, pe care le am cu privire la voi, zice Domnul, gânduri de pace și nu de nenorocire, ca să vă dau un viitor și o nădejde” (Ieremia 29: 11). Nu ar trebui și noi să ne gândim la El?

Dumnezeu judecă drept- să ne lăsăm cercetați de El (v. 19- 24)

Dacă nu-L putem înșela pe Dumnezeu, nu ne putem ascunde de El și nu-L putem ignora, nu este oare de bun simț să ascultăm de Dumnezeu? Da, este rezonabil, dar sunt și oameni care preferă să se împotrivescă lui Dumnezeu, și să conteste ceea ce El spune despre ei în Cuvântul Său. David îi numește răi, oameni setoși de sânge, nelegiuți, mincinoși și vrăjmași ai lui Dumnezeu (v. 19- 20) și s-a mâhnit și dezgustat din cauza lor. La fel se întristează și Dumnezeu.

Dumnezeu Tatăl o face (Geneza 6: 6 „...Domnul s-a mâhnit în inima Lui”), Dumnezeu Fiul o face (Luca 19: 41 „Când s-a apropiat de cetate și a văzut-o, Isus a plâns pentru ea”) și Dumnezeu Duhul Sfânt o face (Efeseni 4: 30 „Să nu întristați pe Duhul Sfânt al lui Dumnezeu, prin care ați fost pecetluit pentru ziua răscumpărării”). Da, este dificil să iubim pe păcătoșii răzvrățiți și în același timp să le urâm păcatele, dar avem nevoie de mai multă „ură sfântă” în aceste zile când păcatul flagrant este o formă populară de divertisment. Psalmistul inspirat declară: „Urâți răul, ceice iubiți pe Domnul” (Psalmul 97: 10), iar Pavel afirmă: „Dragostea să fie fără prefăcătorie. Fie-vă groază de rău, și lipiți-vă tare de bine” (Romani 12: 9). Ori de câte ori ne rugăm „Vie împărăția Ta”, noi Îi cerem Domnului să-i judece pe cei răi și lăsăm problema în mâna Lui. Dar David încheie psalmul cu o rugăciune în care Îi cere lui Dumnezeu să-i cerceteze inima, să-i cunoască îngrijorările și preocupările, să-l ierte și să-l conducă „pe calea vecinicii” (v. 23- 24). Trebuie să fim atenți atunci când ne examinăm pe noi înșine, pentru că nu ne cunoaștem nici măcar inimile (Ieremia 17: 9). Cel mai bine este să deschidem Cuvântul lui Dumnezeu și să lăsăm Duhul Sfânt să ne cerceteze și să ne vorbească, pentru că atunci descoperim adevărul. Nu trebuie niciodată să ne „certăm” cu Dumnezeu, căci El ne iubește și dorește doar ce este mai bun pentru noi. De aceea să- L slujim cu credințioșie!

APLICAȚII:

Cum descrie psalmistul David suveranitatea lui Dumnezeu în procesul de întocmire și dezvoltare a ființei umane?

.....
.....
.....

Care trebuie să fie răspunsul corect al omului la adevărul că Dumnezeu l-a creat? Menționați câteva modalități de exprimare a acestui răspuns.

.....
.....
.....

Ce trăsătură de caracter denotă afirmația lui David: „ Când mă trezesc sunt tot cu Tine”? (Psalm 139: 18)

.....
.....
.....

Cum putem să arătăm în mod practic dragoste față de păcătoși , dar nu și față de păcatele lor?

.....
.....
.....

Luna Iulie

6, Psa 140 (11), Fii un om care luptă pentru adevăr

Psalmul 140

Se pare că circumstanțele care au stat la baza scrierii acestui psalm sunt legate de anii în care David a făcut parte dintre slujitorii regelui Saul, atunci când invidia și paranoia lui Saul erau în creștere. În încercarea lor de a fi pe placul regelui, unii dintre slujitorii lui Saul au răspândit minciuni despre tânărul David și chiar au încercat să-i întindă capcane pentru a-l face să apară ca un slujitor rău. Poporul lui Dumnezeu se confruntă și astăzi cu situații asemănătoare, pentru că Satana este un ucigaș (Ioan 8: 44), un defăimător și acuzator (Apocalipsa 12: 10) și un înșelător (2 Corinteni 11: 3). Din acest psalm noi putem învăța patru lecții care ne încurajează să ne încredem în Dumnezeu, să luptăm pentru adevăr și să fim credincioși Domnului atunci când slujitorii lui Satan ni se împotrivesc.

Ce fac păcătoșii împotriva poporului lui Dumnezeu (v. 1- 5)

Prezența lui David printre slujitorii lui Saul era ca o lumină în întuneric sau ca sănătatea în spital. Când s-au confruntat cu un om evlavios ca David, Saul și slujitorii lui fie trebuiau să-și schimbe căile, fie să scape de el, și ei au ales a doua variantă. Ei erau oameni răi și asupritori (v. 1) care cugetau lucruri rele în inima lor, gata să ațâțe războiul (v. 2), vorbeau de rău („își ascut limba ca un șarpe, au pe buze o otravă de năpârcă”- v. 3) și practicau răul („...întind curse și lațuri, pun rețele...și îmi întind capcane.”- v. 4). Apostolul Pavel citează din acest psalm în epistola către Romani 3: 13, ca o dovadă a depravării inimii umane. David avea nevoie de înțelepciune de la Domnul pentru a evita capcanele lor și de protecția Lui împotriva planurilor lor violente. În calitate de popor al Domnului într-o lume rea și necredincioasă, noi trebuie să ne așteptăm la opoziție din partea dușmanului și să avem încredere în Domnul că El ne va ajuta să biruim (Ioan 16: 33).

Ce să facă oamenii credincioși cu privire la păcătoși (v. 6- 8)

Mai întâi, trebuie să afirmăm credința noastră în Domnul și să nu ne fie rușine să o mărturisim în mod public. Trebuie să cerem Domnului, cu umilință, ajutorul de care avem nevoie pentru a trăi și lucra printre oamenii dificili care ne urăsc și vor să ne vadă că am căzut. Ori de câte ori David se afla într-o astfel de situație, el alerga la rugăciune și-I

cerea lui Dumnezeu înțelepciune și putere să știe ce să facă: „Eu zic Domnului: „Tu ești Dumnezeul meu! Ia aminte, Doamne, la glasul rugăciunilor mele”! Doamne, Dumnezeule, tăria mântuirii mele, Tu-mi acoperi capul în ziua luptei” (v. 6-7). Aici el cere lui Dumnezeu să-i pună un coif pe cap și să-l apere de înșelăciune și primejdie (vezi Efeseni 6: 17). Dar, David se roagă și pentru vrăjmașii lui, ca dorințele lor rele să se schimbe și planurile lor rele să nu reușească (v. 8). Dacă aceștia ar avea succes, s-ar făli și ar merge să facă un rău și mai mare. Rugăciunile noastre pentru oamenii fără Dumnezeu trebuie să se concentreze pe schimbarea caracterului lor și nu doar pe oprirea persecuției lor împotriva credincioșilor. David a împlinit ce avea să spună Domnul Isus cu privire la iubirea vrăjmașilor: „Dar Eu vă spun: Iubiți pe vrăjmașii voștri, binecuvântați pe cei ce vă blestemă, faceți bine celor ce vă urăsc, și rugați-vă pentru cei ce vă asupresc și vă prigonesc” (Matei 5: 44).

Ce face păcatul pentru păcătoși (v. 9- 11)

Dușmanii noștri cred că ne rănesc, dar în realitate se rănesc pe ei înșiși. Necazurile pe care ni le provoacă se vor întoarce asupra capului lor, pentru că este o lege implacabilă a lui Dumnezeu ca oamenii să culeagă ceea ce seamănă. Ei au aruncat cărbuni aprinși pe capul lui David, dar Dumnezeu a întors cărbunii asupra lor. Focul pe care l-au aprins cu limba lor îi va arde pe ei și vor cădea în gropile adânci pe care le-au săpat pentru David (v. 9- 10). L-au vânat pe David și i-au întins capcane, dar în cele din urmă răul îi va vâna pe ei și-i va distruge: „Omul cu limba mincinoasă nu se întărește pe pământ, și pe omul asupritor, nenorocirea îl paște și-l duce la pierzare” (v. 11).

Ce face Domnul pentru poporul Său (v. 12- 13)

„Știu că Domnul face dreptate celui obijduit, dreptate celor lipsiți. Da, cei neprihăniți vor lăuda Numele Tău, oamenii fără prihană vor locui înaintea Ta”. Am citit în Scriptură toată istoria lui David și știm că Dumnezeu a susținut cauza lui David, a învins pe dușmanii lui și și-a ținut promisiunea de a-l pune pe tronul lui Israel. David avea să întemeieze o dinastie din care avea să vină în cele din urmă Mântuitorul Isus Hristos în lume. El, David, va scrie aproape jumătate din cartea Psalmilor, va extinde și va apăra granițele împărăției lui Israel și va face pregătirile necesare pentru construirea templului din Ierusalim. Ce om mare, deosebit a fost pentru că s-a încrezut în Domnul. David a fost recunoscător lui Dumnezeu pentru lucrarea Sa și a hotărât să trăiască pentru a-L glorifica pe Dumnezeul lui Israel. David a scris în Psalmul 138: 8, „Domnul va sfârși ce a început pentru mine.

Doamne, bunătatea Ta ține în veci: nu părăsi lucrările mâinilor Tale” și Dumnezeu și-a onorat cuvântul și a onorat și credința lui David. Pentru oamenii devotați lui Dumnezeu, tot ce este mai bun urmează să vină. Să ne predăm Domnului și El va împlini ce a plănuit pentru pentru noi și vom fi mulțumitori.

Aplicații:

Care sunt modalitățile de atac ale diavolului și ale oamenilor lui împotriva celor neprihăniți?

.....

Cum este prezentată starea depravată a inimii celor nelegiuți?

.....

Ce mijloace folosește cel neprihănit pentru a se apăra de atacurile dușmanilor?

.....

Cum este prezentată legea semănatului și a seceratului în rugăciunea lui David și cum poate fi folosită și de către credincioșii de astăzi?

.....

Care sunt motivele pentru care cel neprihănit poate fi încrezător în Dumnezeu în mijlocul persecuției și a lipsurilor de tot felul?

.....

13, Psa 141 (4- 6), Nevoia de smerenie și de disciplină personală

Psalmul 141

Chiar și o citire superficială a psalmilor 140 și 141 ne arată că cei doi psalmi sunt înrudiți și folosesc un vocabular asemănător- inimă, limbă, mâini, curse, cel neprihănit, și așa mai departe. Inamicul era din nou pe urmele lui David și acesta avea nevoie de ajutor imediat. Unii au sugerat faptul că David a scris acest psalm după experiența din peștera En-Ghedi când el a cruțat pe Saul și nu l-a omorât; alții sunt de părere că psalmul a fost scris când David era departe de sanctuar, în timpul războalei lui Absalom. Nu știm exact circumstanțele, dar ceea ce știm este adevărul că viața se zidește pe caracter, iar caracterul se zidește pe decizii. Acest psalm ni-l prezintă pe David luând o serie de decizii înțelepte, în timp ce se confruntă cu atacurile dușmanului.

„Voi căuta ajutorul Domnului” (v. 1-2)

Ori de câte ori inamicul îi provoca necazuri, primul răspuns al lui David a fost să se roage. El știa că „Domnul este lumina și mântuirea mea: de cine să mă tem? Domnul este sprijinitorul vieții mele: de cine să-mi fie frică?” (Psalmul 27: 1). David era un om cu discernământ spiritual, care a înțeles că se poate ruga lui Dumnezeu chiar dacă era departe de Locul de închinare și nu avea preot să-l ajute. „Doamne, eu Te chem: vino degrabă la mine! Ia aminte la glasul meu, când Te chem! Ca tămâia să fie rugăciunea mea înaintea Ta, și ca jertfa de seară să fie ridicarea mâinilor mele” (v. 1-2). David nu era preot; nici chiar un simplu levit. Cu siguranță, el nu putea să intre niciodată în Locul Sfânt și să aducă tămâie pe altarul de aur. Mâinile lui David erau goale, dar inima lui era plină de dragoste pentru Domnul și de credință în promisiunile Lui. Dumnezeu privea cu drag la tânărul Său slujitor și El trebuie să fi ascultat cu mare plăcere rugăciunea atât de spirituală rostită de acest credincios. Parcă Îl vedem pe Dumnezeu spunând: „Iată! Acesta este omul după inima Mea!”

„Mă voi păzi de păcat” (v. 3- 4)

David s-a confruntat cu o mare tentație de a face compromis cu inamicul și știa că acest lucru este greșit. Dar, oamenii răi îl defăimau, așa că de ce nu ar putea să-i defăimeze și el? Problema pentru David nu era gura lui, ci mai degrabă inima lui, și el se roagă pentru o inimă care să nu fie înclinată să aprobe păcatele lor și să le imite: „Nu-mi abate inima la lucruri rele, la fapte vinovate împreună cu oamenii care fac răul, și să nu mănânc din ospețele lor”(v. 4). David își descrie ispita ca o ofertă de a mânca din delicatesele oamenilor răi și decide să-și

analizeze inima în lumina sfințeniei lui Dumnezeu. Grija lui cea mai importantă era să aibă o inimă dreaptă, fără prihană. Și atunci, drept urmare, toate celelalte vor fi drepte: și caracterul, și comportarea, și conversațiile.

„Voi accepta cu plăcere sfatul înțelept” (v. 5)

„Lovească-mă cel neprihănit, căci lovirea lui îmi este binevenită; pedepsească-mă, căci pedeapsa lui este ca untdelemnul turnat pe capul meu”. Expresia „cel neprihănit” poate fi tradusă și „Cel drept” cu referire la Domnul; dar oricum, mesajul este același. Când ne supunem vocii lui Dumnezeu, dificultățile vieții sunt instrumente pe care El le folosește pentru a aduce maturitate în viața noastră. De multe ori Domnul trimite oameni ca să ne vorbească, și cuvintele lor ne rănesc, dar ei nu pot să ne facă rău.

David socotește ca o binecuvântare oportunitatea de a fi muștrat și corijat de cel neprihănit, chiar dacă cuvintele acestuia înțepă sau ustură (vezi muștrarea profetului Natan când David a păcătuit cu Bat-Șeba). „Rănilor făcute de un prieten dovedesc credințioșia lui...” (Prov. 27: 6). Pe măsură ce ne confruntăm cu problemele și pericolele vieții creștine, este important să luăm aminte la sfaturile înțelepte și să le urmăm.

„Voi lăsa pe Domnul să-mi judece dușmanii” (v. 6- 7)

David era un om credincios, care acorda respectul cuvenit autorității ca instituție rânduită de Dumnezeu. El era convins că atunci când un conducător se transforma într-un tiran, îndepărtarea acestuia era de competența lui Dumnezeu și nu a omului. David îl privea pe Saul ca „unsul Domnului” și se simțea dator să se roage pentru el, și nicidecum să uneltească împotriva lui. El era convins că, la vremea Lui, Dumnezeu îi va doborî în țărână pe toți inamicii lui și-i va face una cu pământul. Timpul nu era de partea lor, ci lucra pentru David.

„Voi continua să umblu prin credință” (v. 8- 10)

După privirea sumară asupra dușmanilor săi puternici și vicleni, David și-a întors privirile spre Dumnezeu: „De aceea, către Tine, Doamne, Dumnezeule, îmi îndrept ochii, la Tine caut adăpost ; nu-mi părăsi sufletul” (v. 8). A-ți fixa ochii asupra Domnului, care este invizibil, înseamnă a trăi prin credință în Cuvântul Său (Evrei 12: 1- 2). Dumnezeu l-a uns pe David să fie rege al lui Israel și nimic, în afara de propria neascultare a lui David, nu putea zădărnici acel plan. Spre deosebire de Petru când a umblat pe ape în furtună, David nu și-a luat ochii credinței de la Domnul. Dumnezeu a fost adăpostul lui David și el nu a murit până când lucrarea lui a fost terminată. Dacă David s-ar fi

Îngrijorat de cursele și piedicile celor ce fac răul (v. 9) ar fi fost paralizat de frică. Dar, s-a încredințat în mâna Domnului și a mers în siguranță pe câmpul de luptă. Viața merge înainte și mai este mult de lucru, așa că nu trebuie să lăsăm situațiile prea grele să ne paralizeze, ci să ne întărească încrederea în Domnul. Încercările vieții nu sunt scuze pentru a nu face nimic, ci sunt oportunități de a revendica promisiunile lui Dumnezeu și de a experimenta puterea Sa miraculoasă.

Aplicații:

David a fost numit „omul după inima lui Dumnezeu”. Ce trăsături de caracter îl califică pe cineva să fie omul după inima lui Dumnezeu?

.....

Care este antidotul recomandat de Scriptură pentru a face față calomniei, urii și disprețului din partea celor răi?

.....

Ai încercat să privești dificultățile vieții ca oportunități și ce scop au promisiunile lui Dumnezeu în asemenea situații?

.....

Ce binecuvântări promite Scriptura pentru cel care primește mustrea din partea celor care îl iubesc?

.....

20, Psa 142 (3- 4), Fii conștient că lui Dumnezeu Îi pasă de tine

Psalmul 142

Acesta este ultimul din psalmii atribuiți lui David, care se referă la anii în care el fugea de Saul (vezi Psalmii 7, 34, 52, 54, 56, 57, 59). Dacă „temnița”, din versetul 7, era peștera din Adulam (1 Sam. 22) sau peștera din En Ghedi (1 Samuel 24) nu putem fi siguri, dar este evident că David era în pericol, și era mîhnit și se simțea părăsit. Dar el a făcut ceea ce oamenii lui Dumnezeu trebuie totdeauna să facă în vremuri de criză: a privit la Domnul pentru ajutor. David știa foarte puține lucruri despre Saul și planurile sale, dar știa despre Domnul și marile Lui promisiuni, și datorită credinței sale în aceste asigurări divine, el a triumfat asupra temerilor sale și asupra dușmanilor săi. Psalmul 142 este un psalm- maschil, (o rugăciune, în traducerea în limba română), scris pentru învățătură. David avea pe inimă să împărtășească și altora lecțiile pe care le-a învățat în necazurile lui, pentru a fi întăriți și îmbărbătați.

Domnul ascultă rugăciunile noastre (v.1- 2)

„Cu glasul meu strig către Domnul, cu glasul meu mă rog către Domnul. Îmi vărs necazul înaintea Lui, și-mi povestesc strâmtorarea înaintea Lui”. David nu numai că a strigat cu voce tare, dar a strigat cu sinceritate din inimă. El era un tânăr evlavios care Îl slujea cu credincioșie pe Domnul și pe împăratul Saul, și totuși, era într-o peșteră, ascunzându-se ca un criminal vinovat. Mai târziu în viață, David va înțelege că în timpul anilor în care era fugăr în pustie, Dumnezeu l-a echipat pentru lucrarea pe care urma să o facă în restul vieții, chiar dacă la timpul prezent situația lui era nenorocită. Sentimentele lui erau atât de profunde și dureroase încât și-a vărsat necazul și strâmtorarea înaintea Domnului. Dumnezeu cunoștea situația dificilă a lui David mai bine decât el, dar Domnul a rînduit ca rugăciunile noastre să fie parte din răspunsurile Sale providențiale. Când avem nevoie de pâine, Tatăl nostru cel din ceruri dorește ca noi să venim și să-I cerem pâine (Luca 11: 9- 13). Dumnezeu este suficient de mare, iubitor și bun ca să ne asculte cu afecțiune când Îi împărtășim necazurile noastre. El este înțeleghător și milostiv și Îi pasă de noi.

Domnul cunoaște circumstanțele noastre (v.3- 4)

„Când îmi este mîhnit duhul în mine, Tu îmi cunoști cărarea . Pe drumul pe care umblu, mi-au întins o cursă” (v. 3). În versetul 3, pronumele „Lui” se schimbă în „Tu”. David era un mare luptător, dar

acum se simțea fără vlagă în interior și era copleșit de tot ce i se întâmpla. Durerea răzbate din adâncul sufletului: „Aruncă-ți ochii la dreapta, și privește! Nimeni nu mă mai cunoaște, orice scăpare este pierdută pentru mine, nimănui nu-i pasă de sufletul meu” (v. 4). Dar ceea ce viața face cu noi depinde de ceea ce viața găsește în noi, iar David era un om cu credință în inima lui. El se încredea în Dumnezeu să-i arate calea de urmat și să-l păzească pe cale. Într-o zi, în viitor, el avea să privească înapoi și să-și dea seama că bunătatea și îndurarea lui Dumnezeu l-au însoțit în toate zilele vieții lui (Psalmul 23: 6). Existau capcane ascunse înaintea lui? Atunci Domnul îl va călăuzi și îl va proteja. Nu avea gardă de corp la dreapta sa și se părea că nimănui nu-i pasă dacă el trăiește sau moare, dar Domnului îi păsa de David și stătea la dreapta lui (Psalmul 121: 5). Indiferent de circumstanțele din jurul nostru sau de sentimentele din interiorul nostru, Dumnezeu are grijă de noi (1 Petru 5: 7). Putem fi încrezători că El face ca toate lucrurile să lucreze împreună spre gloria Lui și binele nostru etern (Romani 8: 28).

Domnul se îngrijește de nevoile noastre (v. 5- 7)

„Doamne, către Tine strig, și zic: „Tu ești scăparea mea, partea mea de moștenire pe pământul celor vii” (v. 5). Domnul este adăpostul și sprijinul nostru, ajutorul care nu lipsește niciodată în nevoi (Psalmul 46: 1). Peștera putea să fie casa lui temporară, dar David știa că Domnul era locul lui de adăpost și turnul lui de scăpare. În Domnul avem totdeauna, tot ceea ce ne trebuie. Domnul a fost izbăvitorul lui, și de multe ori chiar la vremea potrivită, David a văzut mâna Domnului care l-a scăpat din mâinile vrăjmașului. El s-a rugat: „Izbăvește-mă de cei ce mă prigonesc... Scoate-mi sufletul din temniță, ca să laud Numele Tău! Cei neprihăniți vor veni să mă înconjoare, când îmi vei face bine” (v. 6-7). David aștepta cu nerăbdare ziua în care rugăciunea va face loc laudei, iar oamenii se vor aduna în jurul lui și îl vor primi ca regele lor. Va fi o călătorie dificilă și lungă, dar Domnul avea să desăvârșească ceea ce a plănuit pentru David (Psalmul 138: 8). În cele din urmă, David a fost izbăvit, iar națiunea lui Israel l-a înconjurat și l-a primit ca regele ales de Dumnezeu. Domnul, care dăruiește cu mână largă copiilor Săi, ni l-a dat pe Domnul Isus, iar Pavel scrie cu încredere: „Și Dumnezeul meu să îngrijească de toate trebuințele voastre, după bogăția Sa, în slavă, în Isus Hristos”(Filipeni 4:19).

Aplicații:

Care din modalitățile folosite de David, când se ruga lui Dumnezeu, le practici în viața ta de rugăciune personală (Psalm 142: 1- 2)?

.....
.....
.....

Când crezi că nimănui nu-i pasă de sufletul tău, cum acționezi și de ce acționezi în acel mod?

.....
.....
.....

Care este scopul laudei aduse lui Dumnezeu în vremurile de mare strâmtorare? Poți exemplifica cu întâmplări din viața poporului lui Dumnezeu?

.....
.....
.....

27, Psa 143 (8- 9), Bazează-te pe prezența și ajutorul Domnului

Psalmul 143

Acesta este al șaptelea și ultimul dintre „psalmii de pocăință”. Este inclus între acești psalmi în primul rând pentru că David a simțit că trebuie să mărturisească păcatele care îl împiedicau să se bucure de ajutorul și binecuvântarea lui Dumnezeu. El a ajuns la concluzia că suferința pe care o trăia din cauza atacurilor dușmanului era de fapt pedeapsa lui Dumnezeu, așa că i-a cerut lui Dumnezeu milă. Este adevărat că Domnul poate folosi circumstanțe dureroase și oameni dificili pentru a ne duce la pocăință, dar uneori chiar acele lucruri sunt „uneltele” lui Dumnezeu pentru a ne șlefui și a ne maturiza, nu pentru a ne pedepsi. David prezintă Domnului multe cereri, toate acestea putând fi rezumate în două rugăciuni: „Ascultă-mă” și „Răspunde-mi”. Acest fel de rugăciune este un exemplu bun de urmat.

„Ascultă-mă” – Spune-I lui Dumnezeu situația ta (v.1- 6)

Rugăciunea lui David s-a bazat pe caracterul lui Dumnezeu, pe credințioșia și dreptatea Lui, atribute care sunt menționate chiar din primul verset: „Doamne, ascultă-mi rugăciunea, pleacă-Ți urechea la cererile mele! Ascultă-mă în credințioșia și dreptatea Ta!” Dumnezeu este drept în tot ceea ce face pentru că El este sfânt, și El este credincios legământului Său și promisiunilor Sale. Noi invocăm aceleași atribute când ne mărturisim Domnului păcatele și cerem iertarea Lui (1Ioan 1: 9). Numindu-se robul Domnului (v. 2, 12), David a afirmat că este un fiu al legământului și că putea pleda pe baza Cuvântului lui Dumnezeu. De asemenea și-a afirmat și propria lui păcătoșenie. „Nu intra la judecată cu robul Tău! Căci nici un om viu nu este fără prihană înaintea Ta” (v. 2).

După ce s-a focalizat asupra caracterului lui Dumnezeu și a propriilor sale nevoi, David i-a spus Domnului ce a îndurat din cauza dușmanilor săi. Referirea este probabil la persecuția necruțătoare a regelui Saul în anii de exil ai lui David. Descrierea lui vie, aproape că ne ajută să simțim durerea pe care o trăiau David și oamenii lui (sufletul este urmărit, viața este călcată în picioare, locuința este în întuneric, duhul este mâhnit și inima este tulburată- v. 3, 4). David nu mai avea la cine să alerge după ajutor decât la Domnul și căutându-L pe Domnul, el n-a fost dat de rușine. „Mi-aduc aminte de zilele de odinioară, mă gândesc la toate lucrările Tale, cuget la lucrarea mâinilor Tale” (v. 5). Psalmistul a făcut un lucru înțelept, pe care este bine să-l facem și noi. În loc să cedeze unei proaste dispoziții, David a început să mediteze; în

loc să se scufunde în vinovăție, el a privit la Dumnezeu; în loc să se îngrijoreze de necazurile actuale, el a privit la un trecut puternic marcat de prezența și isprăvile Domnului. Cugetând asupra Dumnezeului de ieri, David a ajuns să constate, ca și scriitorul Epistolei către Evrei, că El este „același ieri, azi și în veci” (Evrei 13: 8). David vorbea cu sine însuși, iar lucrul acesta a făcut mult bine sufletului său tulburat. Gândul la Dumnezeu l-a înviorat nespun de mult pe David: „Îmi întind mâinile spre Tine; îmi suspină sufletul după Tine, ca un pământ uscat” (v. 6). Conștient nu numai de puterea, dar și de prezența lui Dumnezeu, David s-a îndreptat cu toată inima spre El, ca un copil care își întinde mâinile spre tatăl său pentru a fi ridicat și îmbrățișat. David trece de la logică la limbajul invincibil al iubirii: „Doamne, sunt conștient de prezența Ta. Tânjesc să mă apropii mai mult de Tine”. Noi putem să ne apropiem de Domnul, pentru că El a întins mai întâi mâna spre noi. Domnul Isus a spus: „Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă” (Matei 11: 28).

„Răspunde-mi” – Așteaptă răspunsul cu speranță (v. 7- 12)

Care erau răspunsurile pe care David le aștepta? Aceleași răspunsuri pe care vrem și noi să le primim astăzi.

În primul rând, vrem să vedem chipul lui Dumnezeu. „Grăbește de m-ascultă, Doamne! Mi se topește duhul: nu-mi ascunde Fața Ta...” (v. 7). David auzise adesea binecuvântarea preoțească referitoare la strălucirea Feței lui Dumnezeu peste poporul Său aducând o binecuvântare plină de har (Numeri 6: 22- 27). David l-a cerut Domnului să nu-și ascundă Fața de robul Său, așa cum se întâmplase cu Saul. El dorea ca Domnul să-l cunoască, să-l supravegheze, să-și întoarcă Fața spre el.

De asemenea vrem să auzim Cuvântul lui Dumnezeu. „Fă-mă să aud disdediminează bunătatea Ta, căci mă încred în Tine...” (v. 8). A vedea Fața Lui și a auzi vocea Lui, sunt lucrurile care ne dau putere ca să biruim pe vrăjmași. David a trecut de la întunericul din versetul 3 („vrăjmașul... mă face să locuiesc în întuneric”) la dimineața și zorii unei noi zile. Cuvântul i-a amintit de iubirea statornică a lui Dumnezeu, i-a întărit credința și i-a îndrumat pașii pe calea periculoasă pe care trebuia să o parcurgă de la peșteră la coroana de rege.

Dorim de asemenea și binecuvântarea de a experimenta puterea lui Dumnezeu. „Scapa-mă de vrăjmașii mei, Doamne, căci la Tine caut adăpost” (v. 9). David a găsit și altădată un loc de adăpost în Dumnezeu. El era „stânca și turnul de scăpare” în care „cel neprihănit fuge și stă la adăpost” (Proverbe 18: 10).

Un alt răspuns pe care îl primim de la Domnul este cunoașterea voii lui Dumnezeu. „Învață-mă să fac voia Ta, căci Tu ești Dumnezeul meu. Duhul Tău cel bun să mă călăuzească pe calea cea dreaptă!” (v. 10). Duhul Său cel bun ne învață din Cuvânt și ne arată calea pe care trebuie să mergem. Cunoașterea voii lui Dumnezeu ne dă încredere prin dificultățile vieții și ne ajută să continuăm drumul.

În final, Dumnezeu răspunde la rugăciune, ajutându-ne să aducem glorie Numelui Său mare. „Pentru Numele Tău, Doamne, înviorează-mă...”(v. 11). „De dragul Numelui Tău” a fost marea motivație a vieții și slujirii lui David. „Sfințească-Se Numele Tău” este prima cerere din rugăciunea „Tatăl nostru” și aceasta ar trebui să fie și motivația tuturor rugăciunilor noastre.

Aplicații:

Care din atributele lui Dumnezeu ne încurajează să venim cu încredere la Dumnezeu în rugăciune?

.....

Cum ne ajută cugetarea la Dumnezeu și lucrările Lui să ieșim din stările de mâhnire și tulburare pe care le experimentăm uneori în viață?

.....

Ce înseamnă pentru tine expresia „fă-mă să aud disdedimează bunătatea Ta” folosită de David (Psalm 143: 8)?

.....

Cum ne învață Dumnezeu să facem voia Lui (Psalm 143: 10)?

.....

David începe și sfârșește psalmul cu expresia „robul Tău”. Lucrul acesta era un titlu de cinste sau o dovadă de slugărnice?

.....
.....
.....

Luna August

3, Psa 144 (1- 4), Principiile conducerii de succes

Psalmul 144

David a scris acest psalm pentru a-L binecuvânta pe Domnul și pentru a-L onora (v. 1- 2), pentru că l-a făcut un războinic și rege de succes și pentru a se ruga ca binecuvântarea Domnului să continue asupra poporului său. El era preocupat de pericolele din jurul lui (v. 6- 7, 11), dar și de nevoile din poporul său (v. 12- 14). Pentru a scrie acest psalm, David a folosit material din Psalmul 18, marele său cântec de biruință când a domnit ca rege, așa că probabil Psalmul 144 a fost scris în aceeași perioadă. În anii săi de exil, David învățase multe despre sine și despre Domnul. În acest psalm, el a dat mărturie despre Iehova, Dumnezeul lui Israel, și a reamintit poporului său că Dumnezeul lor nu era ca zeii popoarelor vecine.

Dumnezeul iubitor are grijă de noi personal (v. 1- 4)

David fusese fugăr de vreo 10 ani, apoi el a domnit peste Iuda timp de 7 ani și 6 luni. Până când a devenit regele tuturor semințiilor lui Israel și a făcut Ierusalimul capitala să, el a văzut multe bătălii și avea să ducă și multe altele în viitor. Dar, Dumnezeu îi pregătește și îi echipează pe conducătorii Săi, iar David nu se temea de viitor. David a moștenit 12 triburi care nu s-au înțeles întotdeauna între ele, iar în anii imediat după moartea regelui Saul rivalitatea și conflictul tribal au creat numeroase probleme. Dar Dumnezeu a adus unitatea politică în interiorul națiunii și i-a dat lui David biruință împotriva inamicilor din afara națiunii. Poziția și reputația nu i s-au urcat lui David la cap, căci el se întreabă: „Doamne, ce este omul, ca să iei cunoștință de el, fiul omului ca să iei seama la el? Omul este ca o suflare, zilele lui sunt ca umbra care trece.” (v. 3- 4). Afirmatiile din aceste versete ne amintesc de Psalmul 8: 4, iar aceasta este o aducere aminte de care avem nevoie mai ales atunci când considerăm că ne putem descurca în viață fără să ne încredem în Dumnezeu. Cuvântul ebraic tradus „suflare” este habel, numele unuia din fiii lui Adam (Abel), și așa sunt toți urmașii lui Adam. Zilele lui David erau ca o umbră pe zid. Greu de crezut că toate au venit și s-au dus așa de repede. Legătura acestor două versete cu restul psalmului nu este departe de căutat. David se încrede în Dumnezeu și în El găsește totul; se uită la om și se întreabă cum poate un Dumnezeu așa de mare să bage în seamă o faptură așa de neînsemnată? Cât de nesemnificativă este existența noastră și cât de

neimportantă este ea. Și totuși, Dumnezeu iubitor are grijă de fiecare din noi!

Dumnezeul puternic ne izbăvește și ne dă biruință (v. 5- 11)

În continuarea psalmului (v. 5- 7), David folosește aceleași imagini ca în Psalmul 18: „Pleacă cerurile, Doamne, și pogoară-Te! Atinge munții ca să fumege! Fulgeră, și risipește pe vrăjmașii mei! Aruncă-Ți săgețile, și pune-i pe fugă! Întinde-Ți mâinile de sus, izbăvește-mă și scapă-mă din apele cele mari, din mâna fiilor celui străin”. Poporul evreu nu a uitat apariția dramatică a lui Dumnezeu la Muntele Sinai (Exod 19, 20), dar aici munții și apele cele mari par să arate pe dușmanii lui Israel. „Fiii celui străin” sunt puterile străine care au atacat Israelul. Unii dintre ei au încercat să se infiltreze în popor și să provoace tulburări. Aceștia au spus minciuni și au făcut jurăminte pe care nu au vrut să le țină. Când au ridicat mâna dreaptă ca să jure, a fost doar o înșelătorie (v. 8, 11). În timp ce contempla puterea și îndurarea lui Dumnezeu, David cântă Domnului o cântare nouă, pentru că experimentase ajutorul lui Dumnezeu într-un mod nou.

A învățat din nou despre caracterul minunat al lui Dumnezeu și experimenta un nou început ca rege al națiunii. El declară solemn: „Dumnezeule, Îți voi cânta o cântare nouă, Te voi lăuda cu alăuta cu zece coarde. Tu, care dai împăraților biruința, care ai scăpat de sabie ucigașă pe robul Tău David, izbăvește-mă ...” (v. 9- 11).

Dumnezeul plin de milă ne binecuvântează din belșug (v.12- 15)

David nu s-a angajat niciodată în război doar de dragul cuceririi. Scopul lui era să apere țara, astfel încât oamenii să poată trăi o viață liniștită și prosperă. Poporul lui Israel era poporul lui Dumnezeu și avea o lucrare de îndeplinit pe pământ. Prin urmare, trebuiau să aibă copii (v. 12), să aibă bunăstare materială (v. 13- 14) și să fie pace în țară (v. 15). Toate aceste binecuvântări au fost promise în legământul lui Dumnezeu (Deuteronom 28: 1- 14), dacă poporul lui Dumnezeu și conducătorii lui ascultă de legile Domnului. Secretul binecuvântărilor materiale și spirituale, pentru indivizi și pentru națiune este o relație corectă cu Dumnezeu: „Ferice de poporul care stă astfel! Ferice de poporul, al cărui Dumnezeu este Domnul!” (v. 15). Orice națiune care dorește stabilitate politică și bunăstare națională trebuie să se conducă după adevărul „Nihil sine Deo!” (Nimic fără Dumnezeu!), iar ultima propoziție care încheie psalmul „Ferice de poporul al cărui Dumnezeu este Domnul!”, ar trebui scrisă pe pereții sălilor Parlamentului, Guvernului, ar trebui să fie esența programei de învățământ din școli, ar trebui să fie convingerea fiecărui monarh, președinte, prim-ministru și a fiecărei inimi omenești.

Aplicații:

Deși omul este ca o suflare și ca o umbră, totuși Dumnezeu ia seama la el. De ce? Cu ce scop?

.....
.....
.....

De ce spune David în mijlocul cererilor de izbăvire „Dumnezeule, Îți voi cânta o cântare nouă”?

.....
.....
.....

Care este secretul binecuvântărilor materiale și spirituale prezentat în Legea lui Dumnezeu?

.....
.....
.....

Cum aplicăm pentru România binecuvântarea „Ferice de poporul al cărui Dumnezeu este Domnul”?

.....
.....
.....

10, Psa 145 (17- 19) Recunoaște că Domnul este sursa vieții și binecuvântării

Psalmul 145

Acesta este ultimul psalm atribuit lui David și singurul intitulat „O cântare de laudă a lui David”. Este un psalm al laudei curate, un final cum nu se putea mai potrivit al psalmilor lui David. Psalmul este și ultimul dintre psalmii acrostih. Sunt prezente toate literele alfabetului ebraic, cu excepția literei nun (litera noastră n),care lipsește în versetul 14. Aranjamentul alfabetic sugerează că haosul și confuzia care au început la turnul Babel vor înceta atunci când toți oamenii vor învăța să-L laude pe Domnul. David menționează în psalm mai multe atribute ale lui Dumnezeu, printre care măreția Sa (v. 3), harul, îndurarea și bunătatea Sa (v. 8- 9), slava și puterea Sa (v. 11), dreptatea și mila Sa (v. 17) și grija Sa providențială (v. 20). Cine nu ar putea lauda un Dumnezeu cu aceste caracteristici minunate? Dar pe lângă faptul că ne spune de ce ar trebui să-L lăudăm pe Domnul, David ne spune și când trebuie să-L lăudăm pe El.

Lăudați pe Dumnezeu în fiecare zi (v. 1- 2)

„Te voi înălța, Dumnezeule, Împăratul meu, și voi binecuvânta Numele Tău în veci de veci. În fiecare zi Te voi binecuvânta, și voi lauda Numele Tău în veci de veci”. În ceruri, Îl vom lauda pe Domnul în vecii vecilor, dar acum este timpul să ne pregătim pentru a-L lauda în fiecare zi. Oricât de întunecată și dificilă ar fi ziua, există întotdeauna ceva pentru care Îl putem lauda pe Domnul. David a hotărât să nu treacă o zi fără să descopere un motiv nou de a cânta lui Dumnezeu, de a-și revărsa duhul în laudă și închinare. El voia să practice adorarea încă de pe pământ, iar când va pași în veșnicie nu va trebui să facă un stagiul de inițiere.

Lăudați pe Dumnezeu din generație în generație (v. 3- 7)

„Mare este Domnul și foarte vrednic de laudă, și mărima Lui este nepătrunsă. Fiecare neam de om să laude lucrările Tale și să vestească isprăvile Tale cele mari” (v. 3- 4). Una dintre obligațiile importante ale generației mai în vârstă este de a transmite generației mai tinere adevărul despre Domnul (vezi și 2 Timotei 2: 2). Dumnezeu este atât de mare încât mintea omului nu-L poate înțelege, dar inima omului Îl poate iubi și poate spune și altora cât de mare este El. Caracterul lui Dumnezeu și lucrările Lui minunate ne oferă mai mult material decât

am putea noi epuiza vreodată, și vom avea veșnicia să continuăm să învățăm mai multe. Dar David nu scria doar despre teologie; scria și despre mărturia personală, despre ce a făcut Domnul în viața lui. „Veniți fiilor, și ascultați-mă, căci vă voi învăța frica Domnului”, spunea David în alt psalm (34: 11). Cei din generația mai în vârstă trebuie să privească în viața lor și să trâmbețeze aducerea aminte de nemărginita bunătate a lui Dumnezeu (v. 7).

Lăudați pe Dumnezeu din națiune în națiune (v. 8- 13a)

„Domnul este bun față de toți, și îndurările Lui se întind peste toate lucrările Lui” (v. 9). David cunoștea teologia sa de bază (atributele lui Dumnezeu), dar știa că acest adevăr minunat trebuie împărtășit și altora. Profetul Iona a cunoscut adevărul acesta, dar nu a vrut să-l împărtășească (Iona 4). Expresia „toți”, „toate” este unul din cuvintele cheie ale acestui psalm. Domnul este bun față de toți (v. 9), stăpânirea Lui rămâne în picioare în toate veacurile (v. 13), Domnul sprijinește pe toți cei ce cad (v. 14), și ochii tuturor nădăjduiesc în El ca să le dea hrana la vreme (v. 15). El satură după dorință tot ce are viață (v. 16) și este lângă toți cei ce îl cheamă cu toată inima (v. 18). Într-o zi orice făptură îl va lăuda pe Domnul (v. 21).

Mântuirea vine de la evrei (Ioan 4: 22), dar mesajul mântuirii nu trebuia să rămână la evrei. Nu era suficient ca poporul Israel să-L laude pe Domnul și să-și învețe copiii să-L laude. Ei aveau obligația să împărtășească adevărul despre Domnul vecinilor dintre neamuri și să lase ca lumina lor să strălucească (Isaia 42: 6). Psalmul începe cu „Te voi înălța, Dumnezeule, Împăratul meu” și se încheie cu „orice făptură să binecuvânteze Numele Lui cel sfânt”. Biserica de astăzi are o obligație și un privilegiu similar, să ducă mesajul salvării, nu să-l păstreze doar pentru ea. Gloria și minunea împărăției spirituale ale lui Dumnezeu trebuie proclamate din neam în neam și din casă în casă.

Lăudați pe Dumnezeu în fiecare nevoie (v. 13b- 16)

Marele nostru Dumnezeu nu este un „proprietar absent” care încasează chiria, dar nu repară nicidată acoperișul. Dumnezeu cunoaște toate nevoile noastre și El este acolo ca să ajute pe cei care îl cheamă: pe cei care cad și poartă poveri grele (v. 14), pe cei care flămânzesc și cu siguranță pe cei care vor să fie mântuiți de păcatele lor (v. 15- 16). Noi ne trudim pentru pâinea cea de fiecare zi, dar tot ce are Dumnezeu de făcut este să-și deschidă mâna când aude strigătele noastre și să împlinească orice nevoie avem. Când El satisface una din nevoile noastre, noi trebuie să-L lăudăm și când satisface următoarea nevoie! Apostolul Petru scria: „Și aruncați asupra Lui toate îngrijorările voastre, căcă El însuși îngrijește de voi” (1Petru 5: 7).

Lăudați pe Dumnezeu în fiecare rugăciune (v. 17- 21)

„ Domnul este lângă toți cei ce-L cheamă, lângă cei ce-L cheamă cu toată inima” (v. 18). Aici accentul este pus pe chemarea lui Dumnezeu prin rugăciune. Domnul este drept (v. 17), așa că vrem să venim cu mâini curate și cu o inimă curată, dar El este și un Dumnezeu iubitor, așa că trebuie să-L iubim și să-L ascultăm. Rugăciunea nu este doar venirea creaturii în fața Creatorului, sau venirea robului în fața Stăpânului, ci este venirea copilului la Tatăl său din cer, știind că El va satisface acea nevoie. Când Dumnezeu ne ascultă rugăciunea noi trebuie să-L lăudăm, iar când ne ascultă o altă rugăciune, trebuie să-L lăudăm din nou. David scrie: „Gura mea să vestească lauda Domnului, și orice făptură să binecuvânteze Numele Lui cel sfânt în veci de veci!” (v. 21). El invită toate făpturile să-L laude pe Domnul. Aceasta va fi ocupația noastră în toată veșnicia.

Aplicații:

Care sunt atributele lui Dumnezeu care-l determină pe David și pe noi să-L lăudăm?

.....

Ce datorie au părinții și bunicii cu privire la generațiile care vin după ei?

.....

Cum putem exemplifica sintagma „saturi după dorință tot ce are viață” folosită de David cu privire la Dumnezeu?

.....

Biserica are obligația sau este un privilegiu să ducă Evanghelia la toți oamenii?

.....

17, Psa 146 (8- 10), Urmează- L pe Hristos, regele sfânt (Luca 7: 22- 23)

Psalmul 146

Ultimii cinci psalmi sunt „psalmii Aleluia”. După cum se știe, expresia „Lăudați pe Domnul!” este traducerea cuvântului ebraic Halleluiah-Aleluia!. Acești psalmi au fost numiți psalmi Hallel dubli, pentru că ei încep și se termină cu acest îndemn de a lăuda pe Domnul. Ei nu conțin nici o cerere, nici o aluzie la o nevoie personală. Totul este centrat pe Dumnezeu, singurul care este vrednic de laudă. Psalmul 146 începe cu o promisiune clară de a lăuda pe Domnul toată viața. Următorul psalm ne spune că „Este frumos și se cuvine” să-L lăudăm pe Domnul, iar Psalmul 148 ne amintește că atunci când Îl lăudăm pe Dumnezeu, ne unim cu toată Creația, căci cerul și pământul Îl laudă. În Psalmul 149, poporul lui Dumnezeu este îndemnat să se închine cu bucurie, iar ultimul psalm ne spune unde, de ce și cum „tot ce are suflare” trebuie să-L laude pe Domnul. Acești cinci psalmi sunt un curs scurt despre închinare, iar poporul lui Dumnezeu de astăzi ar face bine să ia seama la mesajul lor. În unele biserici, sala de închinare se transformă în teatru religios, iar „închinarea” devine din ce în ce mai mult divertisment. Autorul Psalmului 146 a înțeles că Dumnezeu nu este doar o parte a vieții, ci chiar inima, centrul vieții.

Viața înseamnă a-L lăuda pe Dumnezeu (v. 1- 2)

Dumnezeu ne dă viața și suflarea (Fapte 17: 25), așa că este drept să folosim viața și suflarea pentru a-L lăuda. Psalmistul spune: „Voi lăuda pe Domnul cât voi trăi, voi lăuda pe Dumnezeul meu cât voi fi” (v. 2). A primi darurile și a ignora Dătătorul este esența idolatriei. Scriitorul a promis lui Dumnezeu că Îl va lăuda toată viața, și cu siguranță aceasta este o pregătire înțeleaptă pentru a-L lăuda în eternitate. A trăi o viață de laudă înseamnă a depăși criticile și nemulțumirile, a nu mai concura cu ceilalți și a ne compara cu ei. Înseamnă a fi mulțumitor în și pentru orice lucru (1 Tesaloniceni 5: 18) și a crede cu adevărat că Dumnezeu face ca toate lucrurile să lucreze împreună spre binele nostru (Romani 8: 28). O viață de laudă este lipsită de anxietate și descurajare, deoarece ne concentrăm asupra Domnului, care este menționat de 11 ori în acest psalm.

Viața înseamnă să te încrezi în Dumnezeu (v. 3- 6)

Majoritatea oamenilor se încred în „carne și sânge”, în ei înșiși sau în alții, în puterea și înțelepciunea lor. Psalmistul spune: „Nu vă încredeți în cei mari, în fiii oamenilor, în care nu este ajutor” (v. 3). Oamenii nu pot oferi ajutorul de care avem nevoie, pentru că omul este făcut din

pământ, creat din țărână. El nu are putere de durată; gândurile și planurile lui pier odată cu el. De aceea autorul spune: „Ferice de cine are ca ajutor pe Dumnezeu lui Iacov, ferice de cine-și pune nădejdea în Domnul, Dumnezeuul său!” (v. 5). Expresia „Dumnezeul lui Iacov” este folosită de cel puțin 12 ori în psalmi și se referă la Dumnezeu în tăria și puterea Lui, Cel care l-a întâlnit pe Iacov la Betel, când acesta fugea de Esau, și i-a făcut promisiuni deosebite. Deși Iacov era departe de a fi perfect, Dumnezeu i-a onorat credința și l-a ajutat în vremuri de nevoie. Dar Domnul nu este numai Dumnezeuul lui Iacov, ci El este și „Dumnezeul care a făcut cerurile și pământul” și care are puterea de a acționa în numele poporului Său. Când ne rugăm, noi venim la tronul Universului să cerem de la Tatăl nostru ceea ce avem nevoie și suntem asigurați că „El ține credințioșia în veci!” (v. 6). Israel l-a cunoscut pe El ca Dumnezeuul legământului, iar noi creștinii Îl cunoaștem ca Dumnezeu și Tatăl Domnului nostru Isus Hristos.

Domnul Isus Hristos a inițiat un nou legământ, dându-și viața pe cruce la Golgota. Domnul este Dumnezeu în care putem avea încredere că-și va ține Cuvântul Său (Matei 24: 35).

Viața înseamnă să-L iubești pe Dumnezeu (v. 7- 9)

Lista lucrărilor pline de har ale lui Dumnezeu pentru cei care sunt în nevoi- „asupriți, flămânzi, prinși de război, orbi, încovoiați” (v. 7- 8) are în inima ei adevărul etern: „Domnul iubește”. El iubește Biserica (Efeseni 5: 25), iubește o lume pierdută (Ioan 3: 16), iubește poporul Său Israel (Deuteronom 4: 37), și cea mai mare dovadă a dragostei Sale este crucea (Romani 5: 8). Apostolul Pavel scria galatenilor: „Și viața, pe care o trăiesc acum în trup, o trăiesc în credința în Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit și S-a dat pe Sine însuși pentru mine” (Galateni 2: 20). În timpul lucrării Sale pe pământ, Domnul Isus a arătat dragostea lui Dumnezeu ajutând oamenii care erau flămânzi, bolnavi, ologi, orbi, încovoiați, și alții care erau incapabili să se ajute singuri. Noi Îl iubim pe Dumnezeu pentru că El ne-a iubit întâi (1 Ioan 4: 19), și dacă Îl iubim pe Dumnezeu cu adevărat îi vom iubi și pe cei care au nevoie de ajutorul Lui (1 Ioan 3: 10- 24). A trăi în dragoste înseamnă mai mult decât a te bucura de dragostea lui Dumnezeu pentru noi, înseamnă și a împărtăși dragostea Lui cu alții.

Viața înseamnă a domni împreună cu Dumnezeu (v. 10)

„Domnul împărățește în veci; Dumnezeuul tău Sioane, rămâne din veac în veac! Lăudați pe Domnul!” Această afirmație provine din cântecul de biruință pe care Israel l-a cântat după ce a trecut prin Marea Roșie, la ieșirea din Egipt (Exod 15: 18). Expresia „Domnul împărățește”se

găsește și în Psalmii 96: 1, 10; 97: 1 și în 99: 1. Gândiți-vă la asta! Dumnezeu Suveran al universului este Tatăl nostru ceresc care ne iubește! Dumnezeu nu numai că domnește peste neamuri (Psalmul 47: 8), dar și noi putem „domni în viață prin acel unul singur, care este Isus Hristos!” (Romani 5: 17). Cine sunt cei care vor domni? „... cei ce primesc, în toată plinătatea, harul și darul neprihănirii”, adică cei ce se supun lui Hristos și umblă prin Duhul Sfânt. Acum suntem așezați, împreună cu Hristos, în locurile cerești (Efeseni 2: 6), iar tronul universului este pentru noi un tron al harului (Evrei 4: 14- 16). Noi „domnim în viață”, în măsura în care, prin credință, ne folosim de resursele spirituale în Hristos și împreună cu El luăm decizii și împlinim lucrarea Lui. Atunci putem avea o viață în care Îl laudăm pe Dumnezeu, ne încredem în Dumnezeu, Îl iubim pe Dumnezeu, o viață care Îl va glorifica pe Dumnezeu.

Aplicații:

De ce Biblia nu ne încurajează să ne punem „încrederea în cei mari!?”

.....

.....

.....

Care lucrări ale lui Dumnezeu, menționate în Psalmul 146, ne îndeamnă să ne punem nădejdea în Domnul Dumnezeu?

.....

.....

.....

Ce importanță are pentru viața creștină credințioșia lui Dumnezeu?

.....

.....

.....

Care sunt promisiunile lui Dumnezeu făcute pentru străini, orfan și văduvă, și cum putem fi noi colaboratorii lui Dumnezeu în împlinirea acestor promisiuni?

.....

.....

.....

24, Psa 147 (19- 20), Prețuiește generozitatea lui Dumnezeu

Psalmul 147

Când Neemia și poporul său au terminat de reconstruit zidurile Ierusalimului, de restaurat porțile și poporul a fost așezat în Ierusalim, au convocat o mare adunare pentru sărbătoare și dedicare. Este probabil că acest psalm a fost scris pentru acea ocazie (vezi Psalmul 147: 2, 12-14 și Neemia 12: 27- 43). Una din caracteristicile unice ale acestui psalm este numărul mare de verbe la participiu prezent (în românește traduse la indicativ prezent)- „zidește, strânge, tămăduiește, leagă, socotește, dă nume, sprijinește, doboară” și așa mai departe. Toate acestea vorbesc despre lucrarea constantă și energică a Domnului pentru poporul Său. Psalmul prezintă 3 motive pentru care poporul Domnului ar trebui să-L laude pe Domnul și fiecare secțiune este marcată prin porunca de a lăuda pe Domnul (v. 1, 7, 12).

Lăudați pe Domnul- Poporul Lui a fost restaurat (v. 1- 6)

Mezii și perșii au cucerit Babilonul în anul 539 î. Hr, iar în anul 537 î. Hr. împăratul Cyrus a emis un decret prin care permitea evreilor să se întoarcă în țara lor. Conduși de Zorobabel, un grup mare de evrei s-au întors din robie în țara lui Iuda în anul următor și templul a fost reconstruit. Neemia a venit în Iuda în anul 444 î. Hr. pentru a rezidi zidul și porțile Ierusalimului. Atât Isaia, cât și Ieremia au prezis robia evreilor, precum și eliberarea și întoarcerea lor, iar Cuvântul profetic al lui Dumnezeu s-a dovedit adevărat, așa cum se întâmplă întotdeauna. Dar psalmistul nu a observat pur și simplu evenimentul; a observat, de asemenea, și felul minunat în care Domnul a avut grijă de poporul Său. Mulți și-au pierdut pe cei dragi în timpul invaziei și în timpul robiei în Babilon și toți s-au întors într-o țară devastată și la case ruinate. Nu-i de mirare că aveau inima zdrobită. Rănile erau în inimile lor, nu în trupurile lor, pentru că mulți s-au pocăit și au mărturisit Domnului păcatele și, prin Cuvânt, Domnul le-a dat tămăduirea necesară. Dumnezeu nostru este atât de mare că El cunoaște fiecare persoană și fiecare nenoie. Domnul care a creat galaxiile, care „socotește numărul stelelor și le dă nume la toate” (v. 4), este de asemenea și Dumnezeu care „tămăduiește pe cei cu inima zdrobită și le leagă rănile” (v. 3). El „zidește iarăși Ierusalimul, strânge pe surghiuniții lui Israel” (v. 2), și „Domnul sprijinește pe cei nenorociți, și doboară pe cei răi la pământ”(v. 6). Nimic nu este prea greu pentru El.

Cântați Domnului- Țara a fost înviorată (v. 7- 12)

„El acoperă cerul cu nori, pregătește ploaia pentru pământ și face să răsară iarba pe munți. El dă hrană vitelor, și puilor corbului când strigă” (v. 8- 9). Robii întorși din Babilon au găsit o țară care a fost părăsită pentru 70 de ani și avea nevoie de ploile timpurii și ploile târzii, pentru a obține o recoltă. Domnul a adus norii și a turnat ploaia datătoare de viață pentru plante și animale. El face să crească iarba pe munți, unde nimeni nu seamănă nimic, și dă hrana necesară vitelor, fiarelor câmpului și păsărilor cerului. Dar oricât de importantă era bunăstarea materială, cel mai important lucru era să se încreadă în Domnul, să se teamă de El și să facă ce este plăcut Lui prin devotament și ascultare: „Domnul iubește pe cei ce se tem de El, pe cei ce nădăjduiesc în bunătatea Lui”(v. 11). Este un gând minunat că putem face plăcere inimii Tatălui nostru din ceruri. Dumnezeu se bucură de rugăciunile noastre, Își găsește plăcerea în laudele noastre. Psalmistul spune: „Laudă pe Domnul, Ierusalime, laudă pe Dumnezeul tău, Sioane!” (v. 12).

Glorificați pe Dumnezeu- Cuvântul Lui a fost descoperit (v. 13-20)

Cuvântul profetic al lui Dumnezeu a făcut posibilă reconstruirea Ierusalimului, iar apoi Domnul a binecuvântat cetatea și pe locuitorii ei. „Căci El întărește zăvoarele porților, El binecuvântează pe fiii tăi în mijlocul tău; El dă pace ținutului tău, și te satură cu cel mai bun grâu” (v. 13- 14). În limba ebraică, cuvântul shalom (pace) înseamnă mult mai mult decât absența războiului. El descrie bunăstarea deplină, incluzând atât prosperitatea materială cât și sănătatea fizică și cea spirituală. Din cauza neascultării lor, natura a pierdut „cel mai bun grâu”, dar acum Domnul va da poporului Său tot ce este mai bun. La urma urmei, Domnul controlează vremea cu un cuvânt și El face ce vrea. Iarna începe la Cuvântul lui Dumnezeu (v. 16- 17) și se termină la Cuvântul lui Dumnezeu (v. 18). El dă zăpada, El Își azvârle gheața, El Își trimite Cuvântul Său și le topește; pune să sufle vântul Lui și apele curg. Este Cuvântul Lui, vântul Lui, gheața Lui, frigul Lui. Toată creația se supune voinței lui Dumnezeu. Acest adevăr pregătește calea pentru ideea finală a psalmului: Dumnezeu, al Cărui Cuvânt controlează vântul, vremea și valurile mării, a dat Cuvântul Său și aleșilor Săi și ei trebuie să-L asculte, așa cum Creația Îl ascultă și se supune: „El descoperă lui Iacov Cuvântul Său, lui Israel legile și poruncile Sale. El n-a lucrat așa cu toate neamurile, și ele nu cunosc poruncile Lui. Lăudați pe Domnul!” (v. 19- 20). Ce privilegiu a fost pentru poporul lui Israel să fie purtătorii Cuvântului Sfânt al lui Dumnezeu și să-l împărtășească lumii! După căderea Ierusalimului, profetul Ieremia

scria: „...Lege nu mai au.” (Plângeri 2: 9). Dar Cuvântul lui Dumnezeu nu a fost distrus odată cu cetatea și templul. Cuvântul Domnului rămâne în veac (1 Petru 1: 25). Biserica de astăzi este binecuvântată având Cuvântul lui Dumnezeu, dar noi trebuie să-l ascultăm și să-l împărtășim cu o lume pierdută. În calitate de Cuvânt al Domnului, el aduce cunoștință; în calitate de legi și porunci, el ne cere ascultare. Poporul lui Dumnezeu se distinge prin cunoașterea și ascultarea față de Domnul.

Aplicații:

Care sunt motivele invocate de psalmist pentru a-L lăuda pe Domnul?

.....

.....

.....

Bunăstarea materială și bunăstarea spirituală sunt darul Domnului. Pe care din ele o căutăm mai mult? De ce?

.....

.....

.....

.....

Cu ce scop a descoperit Dumnezeu Cuvântul Său poporului Israel?

.....

.....

.....

.....

Care este datoria bisericii și a fiecărui credincios cu privire la Cuvântul lui Dumnezeu?

.....

.....

.....

.....

31, Psa 148 (7- 8), Creația Îi dă laudă Domnului

Psalmul 148

Acest psalm este laudă curată. Nu conține nici o rugăciune, nici o plângere, nici o cerere, numai laudă și iarăși laudă. Cuvântul „laudă (lăudați)” apare de 13 ori în cele 14 versete. Psalmul începe din înălțimea cerurilor și se încheie cu micuța națiune Israel. Dacă vreun psalm dezvăluie gloria și măreția Domnului, acesta este, pentru că este cosmic în dimensiunile sale și totuși foarte personal în intențiile sale.

Cerurile laudă pe Domnul (v. 1- 6)

Noi nu lăudăm un dumnezeu făurit pe pământ, ci lăudăm pe singurul Dumnezeu viu și adevărat care domnește în cerurile preaînalte (v. 1), pe Dumnezeul care a creat toate lucrurile. Solomon avea dreptate când a spus: „Iată că cerurile și cerurile cerurilor nu pot să Te cuprindă” (1 Împărați 8: 27), iar psalmistul continuă: „Lăudați-L toți îngerii Lui! Lăudați-L toate oștirile Lui!” (v. 2). „Oștirile cerului” includ îngerii (Psalmul 103: 20- 21), soarele, luna, stelele și planetele (Deuteronom 4: 19), toate care Îl laudă pe Domnul. El este „Iehova Savaot- Domnul Oștirilor” (Isaia 1: 9; Romani 9: 29). Sfânta Scriptură ne oferă câteva descrieri ale închinării în ceruri (Isaia cap. 6; Daniel 7: 9- 10; Apocalipsa 5: 11-14) și suntem avertizați să nu ne închinăm îngerilor (Coloseni 2: 18; Apocalipsa 22: 8-9). Soarele, luna și stelele Îl laudă pe Dumnezeu pur și simplu, făcând ceea ce li s-a poruncit să facă (Psalmul 19: 1-6; 136: 7- 9). Nu putem vedea îngerii în ceruri, dar putem vedea corpurile cerești ziua și noaptea și ele ne spun că există un Dumnezeu și că El este înțelept, puternic și glorios (Romani 1: 18- 20). Națiunile păgâne s-au închinat Creației în locul Creatorului, iar Israelul a căzut adesea în același păcat. Apele de sus și apele de jos ne duc cu gândul înapoi la Geneza (1: 6- 7 și 7: 11). De ce oștirile cerului să-L laude pe Domnul? Foarte simplu pentru că El le-a creat și le-a dat privilegiul de a-L sluji pe El și pe poporul Său, și de a aduce glorie numelui Său. Noi avem mai multe motive pentru a-L lăuda și totuși, de ce de prea multe ori, nu o facem? Este o întrebare la care merită să ne gândim serios!

Pământul laudă pe Domnul (v. 7- 13)

„Lăudați pe Domnul de jos de pe pământ...” (v. 7). Psalmistul provoacă întreaga natură și întreaga omenire să laude pe Domnul: toată populația mărilor („balauri de mare, și adâncuri toate”- v. 7), toate fenomenele naturii („foc și grindină, zăpadă și ceață, vânturi năpraznice, care împliniți poruncile lui”-v. 8), toate formele de relief

(„munți și dealuri toate”- v. 9a), toată flora pământului („pomi roditori și cedrii toți”- v. 9b), și toată fauna pământului („fiare și vite toate, târâtoare și păsări înaripate”- v. 10). Dar oamenii sunt cele mai importante făpturi din creația lui Dumnezeu pentru că ei au fost făcuți după chipul lui Dumnezeu (Geneza 1. 26- 28). Dacă vreuna din creațiile lui Dumnezeu are motive întemeiate să-L laude pe Domnul, aceștia suntem noi oamenii, pentru că avem privilegiul de a-L cunoaște pe El în mod personal și avem promisiunea că într-o zi vom fi asemenea lui Hristos. Îngerii se bucură când păcătoșii sunt mântuiți, dar ei nu pot experimenta harul lui Dumnezeu (Luca 15: 7, 10). Ne întrebăm câți lideri ai lumii („împărați, voievozi, judecători”- v. 11) își fac timp să-I mulțumească lui Dumnezeu și să-L laude? Fie că suntem bărbați sau femei, tineri sau bătrâni, faimoși sau necunoscuți, cu toții putem să-L cunoaștem pe Domnul și să-L laudăm. Ce privilegiu să fi copil al Regelui ceresc!

Poporul Israel laudă pe Domnul (v. 14)

„El a înălțat tăria poporului Său: Iată o pricină de laudă pentru toți credincioșii Lui, pentru copiii lui Israel, popor de lângă El. Lăudați pe Domnul!” Când Domnul a adus înapoi din robia babiloniană pe poporul Său, El „a înălțat tăria poporului Său”. Ei nu aveau un rege, dar aveau o națiune, un templu, o preoție și ei au păstrat Cuvântul Sfânt pe care Domnul li l-a dat prin profeții lor (Psalmul 147: 19- 20). Evanghelistul Luca ne dă dreptul să aplicăm această imagine la Domnul Isus Hristos, Fiul lui David: „Binecuvântat este Domnul, Dumnezeul lui Israel, pentru că a cercetat și a răscumpărat pe poporul Său. Și ne-a ridicat o mântuire puternică în casa robului Său David” (Luca 1: 68-69). El, Isus Hristos, este singura persoană calificată să șadă pe tronul lui David (Luca 1: 30- 33), iar „mântuirea vine de la Iudei” (Ioan 4: 22) și evreii sunt un popor care este încă drag Domnului.

Dacă citim acest psalm din nou, având în minte pe Domnul Isus, putem vedea că El este mai mare decât oricine sau oricare din lucrurile menționate în psalm, pentru că El este Creatorul tuturor lucrurilor (Ioan 1: 1- 3). El este Căpetenia oștirii Domnului (Iosua 5: 14), Soarele neprihănirii (Maleahi 4: 2) și Luceafărul strălucitor de dimineață (Apocalipsa 22: 16). Când a trăit și lucrat pe pământ, El a demonstrat putere asupra furtunilor (Matei 8: 23- 27; 14: 23- 33), asupra copacilor (Matei 21: 18- 22), asupra animalelor sălbatice sau domestice (Marcu 1:13; 11: 1- 3). El este cu mult mai pe sus de îngeri (Evrei 1: 4- 14). El a făcut cunoscut Numele Tatălui (Ioan 17: 6) și a glorificat acest Nume în tot ceea ce El a fost, a spus sau a făcut (Ioan 1: 14; 2: 11; 11: 4, 40; 12:

28; 14: 13; 17: 4). În toate lucrurile, Domnul Isus are și trebuie să aibă întâietatea (Coloseni 1: 18).

Aplicații:

Cum este lăudat Dumnezeu în înălțimea cerurilor, în locurile preaînalte?

.....

De ce și lucrurile neînsuflețite Îl laudă pe Domnul? În ce mod fac ele lucrul acesta?

.....

Care sunt câteva din numele Domnului pe care le folosiți atunci când Îl lăudați pe Domnul?

.....

De ce numele Domnului Isus trebuie înălțat mai pe sus de orice nume?

.....

Luna Septembrie

7, Psa 149-150 (3- 4, 6- 7), Lauda deplină include și judecarea răului

Psalmul 149

Tot ceea ce face poporul lui Dumnezeu în slujirea și slăvirea Domnului trebuie să izvorască din închinare, pentru că fără El nu putem face nimic (Ioan 15: 5). Cea mai importantă activitate a bisericii locale este închinarea adusă lui Dumnezeu, căci aceasta este slujirea pe care o vom continua în cer pentru eternitate. Acest psalm este abc-ul de închinare și ne oferă instrucțiunile de bază de care avem nevoie.

Închinați-vă Domnului în mod înțelept (v. 1- 2)

„Lăudați pe Domnul! Cântați Domnului o cântare nouă, cântați laudele Lui în adunarea credincioșilor Lui!”(v. 1). Închinarea este ceva ce trebuie să învățăm să facem și vom învăța toată viața. În timpul de închinare împreună, credincioșii slujesc unii altora (Efeseni 5: 19), dar accentul principal trebuie să fie pe Domnul, aducându-I slavă și laudă. Da, ne putem închina Domnului individual acasă (v. 5), dar nu trebuie să părăsim adunarea sfinților (Evrei 10: 25). Ca mădulare ale trupului lui Hristos (1 Corinteni 12: 12- 13, 17), noi aparținem unii altora, ne influențăm unii pe alții și avem nevoie unii de alții. Avem nevoie atât de cântările vechi cât și de cele noi, ceea ce ne sugerează un echilibru înțelept în închinare. Familia bisericii are tineri și bătrâni, credincioși noi convertiți și credincioși maturi și nimeni nu trebuie neglijat. Cântările vechi mărturisesc despre statornicia noastră în păstrarea credinței, iar cele noi dau dovadă că ne maturizăm în credință pe măsură ce creștem în cunoașterea Cuvântului și a harului Domnului (2 Petru 3: 18). O credință care se maturizează cere expresii mature de închinare, la fel cum o căsătorie care se maturizează cere o nouă expresie a devotamentului, dar nu renunțăm la ceea ce este vechi și important de dragul noului. „Să mergem către maturitate (spre cele desăvârșite)” ne îndeamnă Scriptura (Evrei 6: 1). Vechiul și noul trebuie integrate, altfel nu vom fi credincioși echilibrați, chibzuiți (Matei 13: 51- 52). Trebuie să umblăm în Duhul (Efeseni 5: 18- 21) și să creștem în cunoașterea Cuvântului (Coloseni 3: 16), învățând noi adevăruri despre vechile adevăruri și având noi experiențe de binecuvântare de la ambele.

Închinați-vă Domnului cu însuflețire (v. 3- 4)

„Să laude Numele Lui cu jocuri, să-L laude cu toba și cu arfa!” (v. 3). Fiind un popor foarte expresiv, evreii foloseau instrumente muzicale,

cântece și jocuri în închinarea lor înaintea Domnului. Jocurile lor, desigur, nu erau dansuri moderne de sală sau club, ci mai degrabă dansuri interpretative care arătau către Domnul și nu spre talentul cuiva (vezi Exod 15: 20; 1Samuel 18: 6). Nu găsim nicio dovadă că Biserica Nouului Testament și-a modelat închinarea după modelul templului evreiesc. Modelul lor pare să fi fost închinarea din sinagoga locală, cu accent pe rugăciune, citirea Cuvântului, explicarea și îndemnarea, și cântarea de imnuri. Totuși, înflăcărea spirituală nu trebuie confundată cu entuziasmul senzual, lumesc. Există închinători falși și închinători adevărați (Ioan 4: 22- 24), și sunt unii oameni care cred că sunt plini de Duhul Sfânt, dar în realitate sunt păcăliți de duhuri străine. Aducerea de foc străin în adunare poate duce la moarte (Levitic 10: 1- 11).

Scopul nostru nu este să ne facem nouă pe plac sau să demonstrăm cât de „spirituali” suntem. Scopul nostru este să fim plăcuți Domnului (Psalmul 147: 11), și smerenia este una din virtuțile care Îi fac mare bucurie Lui (Isaia 66: 1- 2). Închinarea înaintea Domnului ar trebui să ne fie plăcută, pentru că privim frumusețea Domnului și devenim tot mai asemenea Lui. Ea trebuie să se concentreze asupra lui Dumnezeu, nu asupra noastră, și trebuie să fie o îmbogățire spirituală, nu un divertisment al firii pământești. Închinarea adevărată ne poate ajuta să experimentăm eliberarea din robia păcatului și a lumii nelegiuite.

Închinați-vă Domnului cu recunoștință (v. 5)

„Să salte de bucurie credincioșii Lui îmbrăcați în slavă, să scoată strigăte de bucurie în așternutul lor!” Expresia „îmbrăcați în slavă” poate fi redată și sub altă formă: aducând slavă, ceea ce înseamnă că trebuie să-L lăudăm pe Dumnezeu. Să se bucure credincioșii de această cinste de a se închina Dumnezeului cel viu și adevărat! Dumnezeu a descoperit Cuvântul Său și slava Sa numai poporului Israel (Psalmul 147: 19- 20) și acest Cuvânt și slavă au fost transmise și bisericii (Ioan 17: 8, 14, 22). Când închinarea personală a credinciosului și cea împreună cu biserica devin o rutină, Duhul Sfânt este întristat și binecuvântarea dispare. Închinarea ar trebui să însemne atât de mult pentru noi încât și când stăm în paturile noastre să cântăm Domnului. Cântând la masă sau în așternutul nostru, noi putem aduce bucurie Domnului. Fără închinarea personală, în secret, noi nu suntem decât niște fățarnici la închinarea publică în adunare.

Închinați-vă Domnului biruitori (v. 6- 9)

„Laudele lui Dumnezeu să fie în gura lor, și sabia cu două tăișuri în mâna lor” (v. 6). Închinarea și războiul spiritual merg împreună, așa cum arată foarte clar cartea Apocalipsa. Satana a dorit întotdeauna să i

se aducă închinare (Isaia 14: 12- 15), și este dispus să dea recompensă pentru aceasta (Matei 4: 8- 11). El este la lucru și ademenește lumea să i se închine, pentru că pe el nu-l deranjează faptul că oamenii sunt „religioși”, atâta timp cât aceștia îl lasă deoparte pe Isus Hristos și adevărul Evangheliei. În ultimii ani unele biserici au scos din repertoriul lor de cântări acele imnuri care îndeamnă la lupta sfântă a credinței, iar lucrul acesta este trist. Fie că ne place sau nu, biserica este o armată, lumea aceasta este un câmp de bătălie spirituală și este o luptă pentru sufletele păcătoșilor pierduți (Matei 16: 17- 18; 2 Timotei 2: 3- 4). Domnul Isus Hristos este Prințul păcii (Isaia 9: 6), dar este și Războinicul care învinge orice dușman (Apocalipsa 19: 11- 15). La fel ca lucrătorii la zidul Ierusalimului, din vremea lui Neemia, și noi trebuie să avem unelte pentru zidire, cât și săbii pentru luptă (Neemia 4: 17- 18). Armele noastre sunt rugăciunea, sabia Duhului- Cuvântul lui Dumnezeu (Efeseni 6: 17; Evrei 4: 12), și cântările de laudă pentru Domnul. Închinarea este război spiritual, iar noi suntem ostași care cântă. Nu a cântat și Domnul nostru Isus înainte de a merge la cruce pentru a lupta împotriva diavolului? (vezi Matei 26: 30; Ioan 12: 31- 32). Dumnezeu a declarat în scris că „ziua Domnului” va veni, când El va trimite judecata peste o lume care L-a respins pe Hristos și a ales să se închine lui Satan. Poporul lui Dumnezeu va părea a fi învins, dar, în cele din urmă, ei vor învinge pe dușman și vor domni cu Hristos. Astăzi, sabia aparține guvernelor omenești și slujitorilor lor, iar slujitorii lui Dumnezeu nu se folosesc de ea. Dar ziua Domnului va veni ca un hoț noaptea (1 Tesaloniceni 5: 22) și atunci Hristos își „va încinge sabia” și „va fi biruitor”(vezi Psalmul 45: 3- 5). Până atunci, biserica trebuie să trateze închinarea foarte în serios și să realizeze că ea face parte din războiul spiritual al credinciosului.

A neglija închinarea, a o banaliza, a o transforma în divertisment sau a face din ea o activitate de rutină, înseamnă a face jocul dușmanului. Este o onoare să slujești în armata Domnului alcătuită din luptători care se închină Lui.

Psalmul 150

Când citim și studiem psalmii, ne întâlnim cu bucurii și necazuri, lacrimi și încercări, dureri și plăceri, dar cartea Psalmilor se încheie cu cea mai înaltă notă de laudă. Ca și cartea Apocalipsa care încheie Noul Testament, acest psalm final spune poporului lui Dumnezeu, „Nu vă faceți griji, așa se va încheia istoria. Cu toții îl vom lauda pe Domnul!” Cuvântul laudă este folosit de 13 ori în acest psalm și de 10 ori ni se poruncește „Lăudați-L”. Fiecare din primele patru cărți ale Psalmilor se încheie cu o benedicție (41: 13; 72: 18- 19; 89: 52; 106: 48), dar cartea

a cincea se încheie cu un întreg psalm dedicat laudei. Ca și psalmul precedent, Psalmul 150 ne oferă un rezumat al unor elemente esențiale ale închinării adevărate.

Accentul închinării: Domnul însuși (v. 1a, 6b)

Hallelu Yah- aleluia- „Lăudați pe Domnul!” Iehova (sau Yah, pentru Iahve) este numele de legământ al Domnului. Acest nume ne amintește că El ne iubește și că a făcut legământ ca să ne mântuiască, să ne păzească, să ne poarte de grijă și, în cele din urmă, să ne proslăvească, datorită jertfei Fiului Său, Isus Hristos, pe cruce. Noul legământ nu a fost pecetluit cu sângele jertfelor de animale, ci cu sângele prețios al Domnului Isus. „Lăudați pe Dumnezeu în Locașul Lui cel sfânt” (v. 1a). Dumnezeu (El sau Elohim în ebraică) este „numele puterii” lui Dumnezeu care ne aduce aminte că, orice promite, El are puterea să și facă. Închinarea nu are în centrul ei pe închinător și nevoile lui, ci ea se referă la Dumnezeu, la puterea și slava Sa. Cu siguranță ne aducem și poverile și nevoile noastre în Casa Domnului (1 Petru 5: 7), dar ne concentrăm asupra Domnului.

Locul închinării: cerul și pământul (v. 1b)

„...lăudați-L în întinderea cerului, unde se arată puterea Lui!” Firmamentul este marea întindere a cerului (Geneza 1: 6), unde îngerii și „duhurile celor neprihăniți făcuți desăvârșiți” (Evrei 12: 23) se închină Domnului. „Locașul cel sfânt” era cortul sau templul unde preoții și leviții conduceau poporul în lauda lui Dumnezeu. Știm că Domnul „nu locuiește în lăcașuri făcute de mâini omenești! (Fapte 7: 48- 50), dar nu este nimic păcătos în a pune deoparte un loc dedicat în totalitate închinării Domnului. Biserica primară se întâlnea în templu, în camera de sus, în case, chiar în sinagogi, iar când a început persecuția, ei se întâlneau în peșteri sau camere funerare subterane („Creștinii noștri de pe vremuri, Pe sub pământ altar zideau, și pe furiș, la miezul nopții, Veneau și-acolo se-nchinau”- spune o duioasă cântare pe care o cântam la sărbătoarea Cinei Domnului, în vremea regimului comunist!). Oamenilor care se scuză că nu vin la închinarea publică pentru că „se închină lui Dumnezeu în natură”, trebuie să li se aducă aminte de faptul că Dumnezeuul naturii S-a revelat în persoana Domnului Isus Hristos și ne-a poruncit să ne adunăm împreună cu alți credincioși (Evrei 10: 25) și să ne închinăm Lui.

Tema laudei: lucrările și atributele Domnului (v. 2)

„Lăudați-L pentru isprăvile Lui cele mari, lăudați-L, după mărima Lui nemărginită !”

Vechiul Testament este o înregistrare a faptelor mărețe ale lui Dumnezeu făcute pentru Israel, poporul ales al lui Dumnezeu. Cele mai însemnate isprăvi ale Lui sunt ieșirea din Egipt, cucerirea Țării Promise, extinderea regatului Davidic, eliberarea evreilor din Babilon și restaurarea națiunii. În cele patru Evangheliile noi vedem lucrările Lui făcute de Domnul Isus, Fiul lui Dumnezeu; în Fapte Apostolilor și în Epistole avem consemnate lucrările mărețe ale Duhului Sfânt realizate prin poporul lui Dumnezeu. Lucrările lui Dumnezeu descoperă caracterul lui Dumnezeu, sfințenia Lui, dragostea, înțelepciunea, mila și așa mai departe- ceea ce psalmistul le numește „mărima (măreția) Lui nemărginită”. Națiunea lui Israel avea un calendar cu sărbători speciale care îi ajutau să-și amintească cine este Dumnezeu și ce a făcut Dumnezeu (Levitic 23), și nu este nimic greșit ca biserica să aibă un calendar asemănător pentru marile evenimente din lucrarea lui Hristos. Totuși, trebuie să ne ferim ca obișnuința ținerii sărbătorilor să devină mai importantă decât semnificația sărbătorii sau că respectarea acelor zile este un mijloc de mântuire (Coloseni 2:16- 17). Nu putem cerceta adâncimile a tot ceea ce este Dumnezeu sau a tot ceea ce El a făcut (Psalmul 106: 2). Acesta este motivul pentru care închinarea noastră veșnică înaintea lui Dumnezeu nu va deveni niciodată plictisitoare!

Mijloacele laudei: instrumentele și glasurile umane (v. 3- 6)

„Lăudați-L cu sunet de trâmbiță, lăudați-L cu alăuta și arfa!” (v. 3) Când este folosită corect, prin harul lui Dumnezeu și pentru slava lui Dumnezeu, vocea umană este cel mai perfect instrument muzical din lume, dar nu găsim nici o interdicție în Scriptură cu privire la instrumentele făurite de om, în închinarea către Dumnezeu. Instrumentele muzicale vor fi folosite în cer și de asemenea va fi și cântarea cu vocea (Apocalipsa 5: 8- 12). Psalmistul pare să descrie o orchestră care are instrumente cu coarde, instrumente de percuție și instrumente de suflat. Trâmbița (trompeta) era șofarul sau cornul de berbec pe care preoții și leviții îl foloseau (Psalmul 98: 6) împreună cu harpa și alăuta (1 Cronici 25: 1). Timpanele (v.4) erau probabil ceea ce cunoaștem astăzi ca tamburină. De obicei erau folosite de femei când jucau înaintea Domnului (Exod 15: 20- 21). Chimvalele (v. 5) erau de două feluri: unele mai mici care dădeau un sunet clar, expresiv, și altele mai mari, cele zângănitore, care dădeau un sunet puternic. Versetul final (v. 6) rezumă închinarea. Dacă poți cânta la un instrument muzical sau nu, indiferent unde trăiești sau care este originea ta etnică, dacă ești bărbat sau femeie, tânăr sau bătrân, îndemnul solemn este „Tot ce are suflare, să laude pe Domnul!” La

urma urmei, această suflare vine de la Domnul (Fapte 17: 25), iar dacă lucrurile care nu au suflare îl pot lăuda pe Domnul (Psalmul 148: 8- 9), atunci cu siguranță putem și noi! „Lăudați pe Domnul!”

Aplicații:

De ce închinarea credincioșilor este cea mai importantă activitate a bisericii locale?

.....

De ce este necesar să ne închinăm Domnului cu însuflețire și nu cu apatie?

.....

Care este locul instrumentelor muzicale în cadrul închinării poporului lui Dumnezeu?

.....

Cum putem face diferența între închinarea sfântă și închinarea ca divertisment?

.....

Ce înseamnă invitația psalmistului „cântați o cântare înțeleaptă”? (vezi Psalm 47: 7)

.....

Care este semnificația practică a îndemnului „Laudele lui Dumnezeu să fie în gura lor și sabia cu două tășuri în mâna lor”? Ce legătură au acestea cu lupta spirituală a creștinului?

.....
.....
.....

De ce este necesară și închinarea personală, nu numai închinarea publică cu întreaga adunare?

.....
.....
.....